Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστώμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρασχὸν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ.

Ἐσωτερικοῦ:		Ἐξωτερικοῦ:	
Ἐτησία. . . .	δρ. 8,—	Ἐτησία	φρ. χρ. 10,—
Ἑξάμηνος. .	» 4,50	Ἑξάμηνος	» » 5,50
Τρίμηνος. .	» 2,50	Τρίμηνος	» » 3,—

Αἱ συνδρομαὶ ἀρχονται τὴν 1ην ἑκάστου μηνός.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩι 1879

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ

Ἐσωτερικοῦ λεπ. 20. Ἐξωτερικοῦ φρ. χρ. 0,20

Φύλλα προηγουμένων ἐτῶν, Α' καὶ Β' περιόδου τιμῶνται ἕκαστον λεπ. 25 (φρ. 0,25).

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὁδὸς Εὐριπίδου ἀρ. 33, παρὰ τὸ Βαρβάκειον.

Περίοδος Β'.—Τόμος 14ος | *Ἐν Ἀθήναις, 27 Ὀκτωβρίου 1907* | *Ἔτος 29ον.—Ἀριθ. 48*

ΤΑ ΑΙΔΥΜΑ ΤΟΥ ΤΡΑΝΣΒΑΑΛ

(ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ PAUL ROLAND)

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΒ'.

Ἡ καλιὰ τοῦ Γυπός. — Ἄλλα ἔργα τοῦ Ἄρχοντος τοῦ Πυρός. — Μεγαλοφυΐα καὶ ταπεινὰ θύματα. — Πῶς ἐπέταξαν στὸν ἀέρα τὰ Δίδυμα. — Εἰς τὴν γέφυραν τοῦ Ζαμβέζη. — Ὁ ἄμοιρος σοφός. — Ἡ ἐκδίκησις τοῦ Πυρός.

Διὰ νὰ ἐπιστρέψουν πρὸς τὴν κατοικίαν, ὁ Βόρις Βολκὼφ ὡδήγησε τοὺς ξένους του ἀπὸ ἕνα ἄλλον δρόμον διὰ μέσου τῶν κήπων...

—Ἰδού, εἶπε, τὸ μέρος ὅπου κλείω τὸν *Γῦπα*.

Καὶ ἔδειξε ἓν εὐρύχωρον περίπτερον, κτισμένον ἐκεῖ πλησίον.

—Δὲν θὰ 'μπορέσωμε νὰ τὸν ἰδοῦμε; ἠρώτησεν ὁ κ. Ζουανίκ.

—Εἶνε λιγάκι ἀργὰ τώρα, νὰ τὸ ἀναβάλωμεν δι' αὔριον, ἂν θέλετε.

—Καὶ πῶς, ἠρώτησε πάλιν ὁ κ. Ζουανίκ, ἠμπορεῖ τὸ ἀεροπλοιόν σας καὶ μπαίνει μέσα εἰς αὐτὸ τὸ σπιτάκι, ὅπου δὲν βλέπω παρὰ μιὰ μικρὴ πόρτα μόνον.

—Ἀνοιγοκλείει ἡ στέγη εὐκολώτατα... νά, ἔτσι.

Οἱ περιπατηταί μας εἶχαν φθάσει εἰς τὸ κατῶφλι τοῦ περιπτέρου. Ὁ Βόρις Βολκὼφ ἔσυρε μίαν λαβὴν ἀπὸ ἐλεφαντοκόκκαλο, ἡ ὁποία ἦτο κρεμασμένη εἰς τὴν ἄκραν μιᾶς ἀλυσίδας ἀπὸ γαλβανισμένον χάλυβα, ποῦ κατέβαινεν ἀπὸ τὴν ὀρθογώνιον μεταλλίνην στέγην. Ἐν τῷ ἅμα ἡ στέγη ἐχωρίσθη εἰς δύο τεμάχια, τὰ ὁποῖα ἐσηκώθησαν ὀλόρθα δεξιὰ καὶ ἀριστερά, καὶ δὲν ἔμεινε πλέον ἄλλο στέγασμα εἰς τὸ κτίριον παρὰ ὁ θόλος τοῦ οὐρανοῦ.

—Ὅτι ἁπλούστατον, ἀλλὰ καὶ εὐφυέστατον συγχρόνως!—εἶπεν ὁ κ. Ζουανίκ.

—Ὁ χειρισμὸς τοῦ *Γυπὸς* εἶνε ἐπίσης ἐλάχιστα πολύπλοκος, εἶπεν ὁ Ἄρχων τοῦ Πυρός, σύρων δευτέραν λαβήν, ἡ ὁποία ἔκαμε τὴν στέγην νὰ πέσῃ καὶ νὰ κλείσῃ· ἕνα παιδάκι θὰ ἠμπορεῦσε νὰ τὸν ὁδηγήσῃ, ἅμα ἅπαξ μάθῃ τί σημαίνουν τὰ σημεῖα ποῦ εἶνε χαραγμένα εἰς τὰ δέκα κομβία, τὰ ὁποῖα συγκοινωνοῦν μὲ τὸν ἠλεκτροκινητῆρά του, καὶ τὰ ὁποῖα ἀρκεῖ κανεὶς νὰ πιέσῃ, ἀναλόγως τῆς διευθύνσεως ποῦ θέλει νὰ πάρῃ, πρὸς βορρᾶν, πρὸς νότον, πρὸς ἀνατολὰς ἢ δυσμάς, ἐπάνω ἢ κάτω, καὶ ἀναλόγως τῆς ταχύτητος ποῦ χρειάζεται.

—Καὶ δὲν σᾶς συνέβη ποτὲ κανένα δυστύχημα;

—Οὔτε μίαν φοράν. Ὁ *Γὺψ* μὲ ὑπηρετεῖ ὀκτὼ χρόνια τώρα καὶ τίποτε δὲν ἔχασε ἀπὸ τὰ χαρίσματά του. Δὲν πιστεύω νὰ δύναται νὰ τελειοποιηθῇ τὸ σύστημά του.

—Καὶ διατί δὲν ἀνακοινώνετε εἰς ὅλον τὸν κόσμον μίαν τόσον θαυμαστὴν ἀνακάλυψιν;

Ὁ Ἄρχων τοῦ Πυρὸς ἔσεισε τὴν κεφαλήν.

—Ὁ κόσμος δὲν εἶνε τίποτε δι' ἐμέ, καὶ περιορίζεται εἰς τὴν κόρην μου καὶ εἰς τὴν ἐπιστήμην. Εἶμαι ἀπατρις ἐγώ· ἡ πατρίς μου μὲ ἀπηρνήθη, τὴν ἀπαρνοῦμαι κ' ἐγώ· καὶ μολονότι ἀπὸ πολλοῦ ἔχουν πεισθῆ ἐκεῖ κάτω ὅτι δὲν εἶχα καμμίαν συμμετοχὴν εἰς τὴν συνωμοσίαν, εἰς τὴν ὁποίαν μ' ἐνοχοποίησαν, ἀρνοῦμαι νὰ δεχθῶ χάριν δι' ἔγκλημα ἀνύπαρκτον... Ἀγαπῶ τὴν ἐπιστήμην χάριν τῆς ἐπιστήμης, χάριν τοῦ ἑαυτοῦ μου, καὶ αὐτὸ μοῦ ἀρκεῖ. Ἡ δόξα, τὸ δημόσιον καλόν, εἶνε δι' ἐμὲ λόγια χωρὶς ἔννοιαν, τὸ μυστικόν μου θ' ἀποθάνῃ μαζί μου.

—Δὲν φοβεῖσθε, εἶπεν ὁ θεῖος Κόναν μὲ κάποιον δισταγμόν, μήπως ἐγώ, ὁ ἀεροναύτης, ὁ ἀφωσιωμένος ὁλοψύχως εἰς τὴν μελέτην τῶν ἀεροπλοίων, χρησιμοποιήσω κατὰ τὴν ἐπιστροφήν μου εἰς τὴν Γαλλίαν, τὰς ἀνακαλύψεις ποῦ θὰ μοῦ φανερώσετε σεῖς, καὶ μήπως προσπαθήσω νὰ ἐφαρμόσω τὰς τελειοποιήσεις σας εἰς τὸ ἀεροπόρον, τὸ ὁποῖον ἡ ἀναχώρησίς μου ἀπὸ τὸ Παρίσι μ' ἔκαμεν' τὸ ἀφίσω ἡμιτελές;

«Ὁ Βόρις Βολκὼφ ἔσυρε μίαν λαβήν.» (Σ. 377, στ. α')

Ὁ Βόρις Βολκὼφ ἐχαμογέλασε.

—Δὲν τὸ φοβοῦμαι, κύριε Ζουανίκ, διότι εἶσθε ἔντιμος ἄνθρωπος, καὶ δὲν θὰ μελετήσετε τὴν κατασκευὴν καὶ τὸν μηχανισμὸν τοῦ *Γυπὸς* παρὰ μὲ τὴν ὑποχρέωσιν νὰ ἐγκαταλείψετε πλέον τὰς ἐπιστημονικάς σας ἐργασίας.

—Αὐτὸ εἶνε ἀδύνατον, εἶπεν ὁ θεῖος Κόναν, σείων ἠρέμα τὴν κεφαλήν. Ἂν ὑπάρχουν ἄπειροι βαθμοὶ διαφορᾶς μεταξὺ τῆς ἐπιστήμης σας καὶ τῆς ἰδικῆς μας, μεταξὺ τῆς μεγαλοφυΐας σας καὶ τῆς ταπεινῆς μου τέχνης, δὲν ὑπάρχει ὅμως καμμία διαφορὰ μεταξὺ τῆς ἀγάπης καὶ τῶν δύο μας πρὸς τὰς ἐφευρέσεις... Τὸ παραδέχομαι, δὲν θὰ ἰδῶ τὸν *Γυπά*

σας, ἀλλὰ πῶς θὰ δυνηθῶ νὰ συμβιβάσω αὐτὴν τὴν ὑπόσχεσιν μ' ἐκείνην ποῦ ἔδωσα στὸν ἀνεψιόν μου, νὰ μείνω ἕν ἔτος πλησίον του εἰς αὐτὸ ἐδῶ τὸ μέρος, ὅπου μᾶς προσφέρετε φιλοξενίαν τόσον μακρὰν καὶ τόσον ἐλκυστικήν ;

—Ἔχετε πληρέστατα δίκαιον... καὶ σᾶς βεβαιόνω ὅτι ὅποιος ἀγαπᾷ τὴν ἐπιστήμην, τῆς μένει πιστός. Θὰ ἔχετε ὅλην τὴν ἐλευθερίαν νὰ βλέπετε καθημερινῶς τὸν *Γῦπα*, καὶ ν' ἀναβαίνετε μάλιστα εἰς αὐτόν, χωρὶς ν' ἀνακαλύψετε τὸ μυστικόν του, τὸ ὁποῖον βεβαίως δὲν θὰ ζητήσετε νὰ ἐξιχνιάσετε.

—Σύμφωνοι, καὶ ἔχετε πεποίθησιν εἰς τὴν διακριτικότητά μου,—ἀπήντησεν ὁ κ. Ζουανίκ, ὁ ὁποῖος, ἐντελῶς ἀπηλπισμένος εἰς τὴν ἀρχὴν μὲ αὐτὸν τὸν ὅρον, παρηγορήθη ἔπειτα μὲ τὴν σκέψιν ὅτι θὰ ἔβλεπε μύρια ἄλλα ἐνδιαφέροντα πράγματα, καὶ ἦτο ἐνθουσιασμένος μὲ τὴν ἰδέαν ὅτι θὰ ἔπαιζε, μαζὶ μὲ τὸν πατέρα τῆς Βάνδας, τὸ πρόσωπον νεφεληγερέτου καὶ ἐριγδούπου καὶ ἀστεροπητοῦ Διός !

Ὁ Ὑβὼν ἐβάδιζε σιωπηλός, δίπλα εἰς τὸν κ. Ζουανίκ, ἀφίνων τὸν Γιάγκον καὶ τὴν Βάνδαν εἰς τὰς συγκινήσεις τῆς ἀναπολήσεως τῶν παιδικῶν χρόνων των.

—Κύριε, ἠρώτησε χαμηλοφώνως τὸν θεῖον Κόναν, ἐσεῖς μένετε, ὁ κ. Γιάγκος μένει. Ἀμ' ἐγώ ;

—Ἐσύ, παιδί μου, θὰ μείνῃς καὶ σύ, ἀπήντησεν ὁ Βόρις, πλησιάζων τὸν μικρὸν καὶ θέτων τὴν χεῖρά του ἐπάνω στὸν ὦμόν του· εἶσαι ἀγόρι, ἀπὸ ἐκεῖνα ποῦ μ' ἀρέσουν, γενναῖο, τολμηρό, ἂν καὶ τὸ πνεῦμά σου δὲν ὀρέγεται πολὺ-πολὺ τὰς ἐφαρμογὰς τῶν νέων ἀνακαλύψεων. Δὲν ἠμπορεῖ ὅμως ὁ ἄνθρωπος νὰ εἶνε τέλειος, νὰ ἔχῃ ὅλα τὰ προτερήματα· θὰ ἐξακολουθήσῃς τὰς σπουδάς σου, καὶ οἱ καθηγηταὶ δὲν θὰ σοῦ λείψουν.

—Ὦ! τὸν ἀναλαμβάνω ἐγώ, διέκοψεν ὁ κ. Ζουανίκ, μὴ θέλων ν' ἀφήσῃ αὐτὴν τὴν φροντίδα εἰς τὸν Βολκώφ ἢ εἰς κανένα ἄλλον ἀπὸ τοὺς συνεργάτας του.

—Πολὺ καλά, καί, ἂν ὁ μικρός μας φίλος θέλει νὰ γίνῃ μηχανικὸς ἢ νὰ ἀπολουθήσῃ κανὲν ἄλλο ἐπάγγελμα τῆς ἁρμοδιότητός μας, θὰ εὕρῃ ἐδῶ κάθε εὐκολίαν διὰ τὰς ἐργασίας αὐτοῦ τοῦ εἴδους. Νά, ποῦ ἐλύθη καὶ αὐτὸ τὸ ζήτημα.

—Εὐχαριστῶ, κύριε, ἀπήντησεν ὁ μικρὸς Ὑβών, ὁ ὁποῖος ἐφαίνετο στενοχωρημένος· θὰ ἐπροτιμοῦσα ὅμως νὰ γίνω ἀξιωματικὸς τοῦ ναυτικοῦ.

—Μάλιστα, στὰ καράβια, στὴ θάλασσα· τὸ αἷμα τοῦ Βρετόνου δὲν κρύβεται ποτέ. Ὅπως ἀγαπᾷς, φίλε μου· δὲν σοῦ ζητῶ ἐγὼ τίποτε περισσότερον, παρὰ νὰ μὴ μὲ θεωρῇς πιὰ πῶς εἶμαι ὁ Γκιγιοῦ-Κόζ (1) ἐνσαρκωμένος !

—Ὦ! κύριε ! διεμαρτυρήθη κατεντροπιασμένος ὁ Ὑβών.

Καὶ ἔπειτα, μὲ ζωηρὸν τόνον :

—Μά, ὁμιλεῖτε καὶ τὰ βρετονικά ;

—Λιγάκι... ἡ σύζυγός μου ἦτο ἀπὸ τὴν Κορνουάλην.

Αὐτὸ ἤρκεσε διὰ νὰ συνδιαλλάξῃ τὸν ἐπιτροπευόμενον τοῦ Γιάγκου μὲ τὸν Ἄρχοντα τοῦ Πυρός.

Ἡ συνδιαλλαγὴ των ἐπεσφραγίσθη, ὅταν ὁ Βόρις Βολκώφ ἐπρόσθεσε :

—Ἀφοῦ σ' ἀρέσουν τὰ πλοῖα, αὔριο θὰ ἐπισκεφθῇς ἕνα ὑποβρύχιον—ἢ μᾶλλον *ὑποποτάμιον*, διότι μόνον εἰς τὸν ποταμὸν Ζαμβέζην ταξειδεύει— καὶ αὐτὸ θὰ σοῦ κινήσῃ βέβαια τὸ ἐνδιαφέρον.

Ὁ Ὑβὼν ἐκύτταξε καλὰ τὸν ἄνθρωπον ποῦ ἔλεγεν ἐκεῖνα τὰ λόγια. Ἠθέλησε νὰ ὁμιλήσῃ. Ἀλλὰ αἱ λέξεις δὲν ἀνέβησαν εἰς τὰ χεῖλη του· ἡ χαρὰ τὸν ἔπνιγε. Νὰ πᾷ περίπατον μὲ ὑποβρύχιον ! Ἀ ! αὐτὸ ἦτο τὸ αἰώνιον ὄνειρόν του.

Καθὼς ἐπλησίαζαν εἰς τὸ σπίτι, ἕνας ἄνθρωπος, μὲ τὸν καθαρώτερον ρωσσικὸν τύπον εἰς τὴν μορφήν του, ἦλθε νὰ προϋπαντήσῃ τὸν Βόριν Βολκώφ καὶ ἐχαιρέτισε τοὺς ξένους.

—Ὁ φίλος καὶ συνεργάτης μου Πέτρος Βορζώφ... οἱ κ. κ. Ζουανίκ, Ἀμὼν καὶ Κλοαρέκ... Γάλλοι, φίλοι τῆς κόρης μου,—εἶπεν ὁ Βόρις Βολκώφ.

Καὶ ἔπειτα ἐπρόσθεσε :

—Λοιπόν ; τί νέα ἀπὸ ἐκεῖ κάτω ;

—Δύο ἄνδρες νεκροί... ἐκάησαν.

—Ἦσαν ἔγγαμοι ;

—Ναί... καὶ μὲ παιδιά...

—Νὰ προσφέρετε εἰς τὰς χήρας των νὰ ἐπιστρέψουν εἰς τὴν φυλήν των ἢ νὰ μείνουν εἰς τὴν πόλιν μας, ἂν θέλουν... καὶ νὰ δώσετε εἰς αὐτάς, εἰς χρῆμα ἢ εἰς δῶρα, ὅ,τι ζητήσουν...

Ὁ ξένος ἐχαιρέτισε καὶ ἔφυγε.

—Τὰ δυστυχήματα, ἐξήγησεν ὁ Βόρις Βολκώφ, εἶνε σπανιώτατα, κ' ἐγὼ πάντοτε προσειδοποιῶ τοὺς ἐργάτας, ὅσοι ἐκτίθενται ἐκεῖ κάτω, ποίους θανασίμους κινδύνους διατρέχουν, — κινδύνους, ἐννοεῖται, περιωρισμένους μὲ τὰ προφυλακτικὰ μέτρα ποῦ λαμβάνονται. Πρόκειται νὰ σκαφῇ παραπλεύρως εἰς τὸ ὑπόγειον, ἀπὸ τὸ ὁποῖον ἔχετε διαβῇ, καὶ ἀκριβῶς ὑπὸ τὴν κοίτην τοῦ Ζαμβέζη, ἕνα πηγάδι διαμέτρου 500 μέτρων, προεκτεινόμενον ὅσον τὸ δυνατὸν πρὸς τὸ κέντρον τῆς γῆς.

—Κ' ἐλπίζετε νὰ τὸ κατορθώσετε ; ἠρώτησε παραζαλισμένος ὁ κ. Ζουανίκ.

—Αὐτὸ λογαριάζω. Χρόνια ὁλόκληρα τώρα μία λεγεὼν ἐργατῶν ἀπασχολεῖται εἰς αὐτὴν τὴν ἐργασίαν, κ' ἐφθάσαμεν ἤδη εἰς βάθος τεσσάρων χιλιομέτρων.

—Τεσσάρων χιλιομέτρων ! ἐπανέλαβε μηχανικῶς ὁ Γάλλος· μὰ αὐτὸ εἶνε ἀδύνατον ! Εἰς ἐκεῖνο τὸ βάθος, καί, κατὰ τὰ ἐξαγόμενα τῶν πειραμάτων ποῦ ἔγειναν ἐπὶ τῆς ἐσωτερικῆς θερμοκρασίας τῆς γῆς, ἡ ὁποία αὐξάνει κατὰ ἕνα βαθμὸν ἀνὰ 25 μέτρα βάθους, θὰ ἐφθάνατε εἰς θερμότητα 100 βαθμῶν,— καὶ δὲν ἔχετε βέβαια εὕρῃ τὸ μέσον διὰ νὰ κάμνετε τοὺς ἀνθρώπους νὰ ζοῦν εἰς θερμοκρασίαν ἴσην πρὸς τὴν θερμοκρασίαν τοῦ βράζοντος ὕδατος !

—Ὦ, ὄχι ! ἀπήντησεν ὁ Βόρις· ἔχομεν ὅμως εὕρῃ τὸ μέσον διὰ νὰ χαμηλώνωμεν τὴν θερμοκρασίαν. Εἰς τί ἄλλο θὰ ἐχρησίμευαν τὸ ὑγροποιημένον ὑδρογόνον καὶ ὁ ὑγρὸς ἀήρ,—διὰ νὰ μὴν ἀναφέρω παρὰ μόνον τὰ ἰσχυρότερα παραγωγικὰ μέσα τοῦ ψύχους ;

—Ἠμπορεῖτε κ' ἐκτελεῖτε αὐτοῦ τοῦ εἴδους τὰ πειράματα εἰς ἐκεῖνο τὸ βάθος;... Καὶ τὰ ἀποτελέσματα εἶνε ἄξια λόγου ;— ἐτραύλισεν ὁ κ. Ζουανίκ, τελείως σαστισμένος πλέον.

—Αὔριον θὰ τὸ ἰδῆτε μόνος σας... Σκεφθῆτε ὅμως· ἀφοῦ εὑρέθη ἡ ἀρχὴ τοῦ τεχνητοῦ ψύχους, τί τὸ ἐκπληκτικὸν ὑπάρχει εἰς τὴν ἐφαρμογήν του ; Αἱ δυσκολίαι δὲν εἶνε τίποτε, ὅταν ὑπάρχουν ὁ ἀπαιτούμενος καιρός, καθὼς καὶ τὸ προσωπικὸν καὶ τὰ ὑλικὰ πρὸς ὑπερνίκησίν των. Δυστυχῶς, τὸ ἀκούσατε, τὰ δυστυχήματα δὲν εἶνε ἀπίθανα. Ἔχομεν τώρα τὸ δέκατον πέμπτον θῦμα ἐντὸς τριῶν ἐτῶν, ἀφ' ὅτου ἤρχισαν αἱ ἐργασίαι.

(Ἕπεται συνέχεια) Ν. ΠΟΡΙΩΤΗΣ

(1) Ἔτσι ὀναμάζεται ὁ διάβολος εἰς τὴν Βρετάνην.

Η ΦΩΛΙΑ ΜΕ ΤΑ ΚΟΤΣΥΦΙΑ

(Συνέχεια καὶ τέλος· ἴδε σελ. 370).

Ἐκεῖνος ὁ Γιῶργος εἶχε πραγματικῶς ἐφευρετικὸν τὸ πνεῦμα. Καὶ ἀμέσως, ὅλοι μας, ἀρχίσαμε νὰ πετοῦμε ἐπάνω, ποιὸς τὸ καπέλλο του, ποιὸς τὸ κασκέττο του, ποιὸς τὸ σκουφάκι του.

Ὁ Πέτρος ὅμως τίποτε ἀπὸ αὐτὰ δὲν ἐτσάκωνε. Πότε ἐπήγαιναν παραπολὺ ὑψηλά, πότε παρα-πολὺ χαμηλά. Τὰ κλαδιὰ τοῦ δένδρου δὲν τὰ ἄφηναν νὰ φθάσουν κοντά του, καὶ πολλὲς φορὲς τὰ ἐγάντζωναν. Καὶ τότε ἀρχίζαμε τὲς πετρὲς διὰ νὰ ρίξωμε κάτω τὰ κρεμασμένα καπέλλα.

Αὐτὴ ἡ ἱστορία εἶχεν ἀρχίσῃ κ' ἐβαστοῦσεν ἕνα τέταρτο τῆς ὥρας, καὶ ὑπῆρχε φόβος μήπως ἔλθουν ἐξαφνα καὶ μᾶς τσακώσουν αἱ μητέρες μας.

Ἐπὶ τέλους, εἶχα ἐγὼ τὴν τύχην, δὲν τολμῶ νὰ 'πῶ τὴν ἐπιτηδειοτητα, νὰ διευθύνω τὸ κασκέττο μου πολὺ κοντὰ εἰς τὸ χέρι τοῦ Πέτρου, καὶ αὐτὸς τὸ ἄρπαξε ἀμέσως καὶ ἔβαλε μέσα τὰ κοτσυφάκια, καὶ ἔπειτα ἐγλύστρησε γρήγορα-γρήγορα καὶ κατέβη εἰς τὴν

ρίζαν τῆς δάφνης. Καλὰ ποῦ ἐπρόφθασε, διότι αἱ μητέρες μας εἶχαν ἀρχίσῃ νὰ μᾶς φωνάζουν.

Ἐφύγαμεν, ἐγκαταλείψαντες εἰς τὰ κλαδιὰ τὰ καπέλλα, ὅσα δὲν εἴχαμε κατορθώσῃ νὰ ξεγαντζώσωμεν ἕως ἐκείνην τὴν στιγμήν, καὶ ἠκολουθήσαμεν τὸν Πέτρον, ὁ ὁποῖος ἔσφιγγεν ἐπάνω στὸ στῆθός του τὸ πολύτιμον φορτίον του.

Ἕνας ἀχυρῶνας μᾶς ἐχρησίμευσεν ὡς λημέρι, διὰ νὰ κάμωμεν τὴν μοιρασιά. Ἐμετρήσαμε κ' ἐμετρηθήκαμε τότε. Ἦσαν πέντε τὰ κοτσυφάκια, κ' ἐμεῖς ἤμαστε ἕξ. Ὁ μέγας Σολομὼν ὁ ἴδιος θὰ εὑρίσκετο εἰς στενόχωρον θέσιν διὰ νὰ λύσῃ τὸ ζήτημα. Ἐκυτταχθήκαμεν ὅλοι, μὲ βλέμματα γεμάτα δυσπιστίαν, καὶ ὁ καθένας μας ἔλεγεν ἀπὸ μέσα του:

— Ἀρκεῖ νὰ πάρω ἐγὼ τὸ δικό μου, καὶ λίγο μὲ μέλει γιὰ τοὺς ἄλλους...

Βλέπετε, ἐσκεπτόμεθα σὰν νὰ ἤμαστε μεγάλοι πιὰ ὅλοι μας.

Ὁ καθένας μας ἐξεφούρνισε τότε τὰ ἐπιχειρήματά του. Ὁ Γιῶργος εἶπε :

— Ἐγὼ τὴν ἀνεκάλυψα τὴν φωλιά.

Ὁ Πέτρος ἐστηρίχθη εἰς τὸ ὅτι αὐτὸς ἔκαμεν ὅλον τὸν κόπον, διὰ νὰ κατεβάσῃ τὰ κοτσυφάκια.

Δικαιότατα ὅλα αὐτά, καὶ κανένας μας δὲν διεμαρτυρήθη.

Διὰ νὰ ὑποστηρίξω κ' ἐγὼ τὰ δικαιώματά μου, ἔλαβα τὴν τόλμην νὰ εἰπῶ :

— Μὲ τὸ κασκέττο μου κατεβήκανε κάτω τὰ μικρὰ κοτσυφάκια.

Ἡ ἀξίωσίς μου δὲν ἔγινε δεκτή, καὶ ὀλίγον ἔλειψε νὰ μὲ πάρουν μὲ τὰ «γιοῦχα» οἱ ἄλλοι. Ἐπειδὴ ὅμως ὁ Πέτρος καὶ ὁ Γιῶργος ἦσαν ἐξάδελφοί μου, καὶ εἶχαν πάρῃ πιά, καὶ ὁ ἕνας καὶ ὁ ἄλλος, τὸν κότσυφά του, τὸ οἰκογενειακὸν πνεῦμα τοὺς ἔκαμε νὰ συμμαχήσουν μαζί μου καὶ νὰ μὲ ὑποστηρίξουν. Ἄλλως τε, δὲν τοὺς ἐστοίχιζε τίποτε. Μοῦ κατεκυρώθη λοιπὸν ὁ ἕνας κότσυφας.

Ἂν ἐρωτᾶτε διὰ τοὺς τρεῖς ἄλλους, δὲν ἐνθυμοῦμαι πλέον καλὰ-καλὰ τί εἴδους ἐπιχειρήματα μετεχειρίσθησαν. Δὲν ἐπρόσεξα νὰ ἰδῶ τί θὰ ἀποκάμουν, δὲν μὲ ἐνδιέφερε πλέον. Γνωρίζω μόνον ὅτι ἐπιάσθηκαν, ὅτι ἔπαιξαν γροθιές. Ὁ ἄπιστος Θωμᾶς τῆς συντροφιᾶς μας, ποῦ ὅλα ἤθελε νὰ τὰ ταιριάζῃ μὲ τοὺς κανόνας τῆς λογικῆς, δὲν ἐπῆρε τίποτε εἰς τὸ μερίδιόν του. Πάντοτε ἐπικρατεῖ, βλέπετε, τὸ δίκαιον τοῦ *ἰσχυροτέρου*, «ἡ ἀδικία τοῦ ἰσχυροτέρου» ἔπρεπε μάλιστα νὰ λέγωμεν...

***

Εἶχα λοιπὸν τὸν κότσυφά μου. Χαρούμενος κ' ἐνθουσιασμένος, τὸν ἐπῆρα καὶ τὸν ἐπῆγα στὴν κουζίνα μας. Εἶδα ὅτι εἶχα... εὐθύνας πλέον· νὰ ἀναθρέψω τὸ παιδάκι ποῦ υἱοθέτησα, διὰ νὰ τὸ διδάξω ἔπειτα καὶ νὰ ἔχω λόγους νὰ καμαρώνω διὰ τὴν ἀξίαν του, ὅταν θὰ ἐσφύριζε σὰν τὸν κότσυφα τοῦ γειτονά μας τοῦ μανάβη. Ἔπρεπε ὅμως νὰ τὸ θρέψω πρῶτα. Μὲ σανὸ καὶ μ' ἄχυρο τοῦ ἔκτισα μιὰ φωλίτσα, ὅπου τὸ ἔβαλα νὰ πλαγιάσῃ, καὶ ἄρχισα νὰ τοῦ κουβαλῶ καὶ νὰ τοῦ βάζω ἐμπρὸς στὴ μυτίτσα του, ὅ,τι φαντασθῆτε λιχούδικα φαγώσιμα, ψωμάκι βουτημένο στὸ γάλα, ψίχουλα ἀπὸ μπισκοττάκια, κεράσια ψιλοκομμένα, καὶ γλυκὸ τοῦ κουταλιοῦ ἀκόμα! Ὅλα μου ὅμως τὰ χάδια, ὅλες μου αἱ περιποιήσεις ἐπήγαιναν στὰ χαμένα. Τὸ καϊμένο τὸ πουλάκι ἐσφαλοῦσε τὰ ματάκια του κ' ἔστρεφεν ἀλλοῦ τὴν κιτρινωπὴ μυτίτσα του. Ἐζάρωνε τὸ λαιμουδάκι του μέσα στὰ σταχτερὰ φτεράκια του καὶ δὲν ἐννοοῦσε ν' ἀνοίξῃ τὸ στόμα του, τίποτε νὰ φάγῃ. Ἐτσάκωνα τότε μῦγες, διότι ἤλπιζα ὅτι αὐτὸ τὸ φαγητὸν θὰ ἦτο περισσότερον τῆς ὀρέξεώς του. Ἡ μυτίτσα του ὅμως ἔμενεν ἐπιμόνως κλεισμένη. Μὲ εἶχε πιάσῃ ἀπελπισία ! Κάμε τὸ καλό, νὰ βρῇς τὸν *μπελᾶ* σου !

Ἡ μαγείρισσα—μήπως τὸ ἔκαμε διὰ νὰ γελάσῃ μαζί μου;—μοῦ εἶπεν ὅτι τὰ μικρὰ πουλάκια δὲν τρέφονται παρὰ μὲ κροκὸ τοῦ αὐγοῦ μονάχα. Ἐζήτησα λοιπὸν καὶ μοῦ ἔβρασαν ἕνα αὐγό, καὶ τοῦ ἐζύμωσα μὲ τὸν κροκὸ μιὰ πηκτὴ πηκτὴ ζύμη. Ὦ! τί ὡραῖο φαγάκι ! Τὸ ἔπιανα μ' ἕνα ξυλαράκι, ἀπὸ λιγάκι καὶ τὸ παρουσίαζα εἰς τὸν κότσυφά μου, αὐτὸς ἐμως πάλιν τίποτε.

Τί νὰ κάμω διὰ νὰ ζήσῃ ; Ἀφοῦ ἔμενεν ἀναίσθητος εἰς τὰ χάδιά μου καὶ τὰς περιποιήσεις μου, ἀφοῦ δὲν ἤθελε νὰ φάγῃ μὲ τὸ καλό,—ἂς φάγῃ μὲ τὸ κακό. Τὸν ἔπιασα, τοῦ ἐκράτησα ἀνοικτὴ τὴν μυτίτσα του μὲ τὰ δάκτυλά μου, καὶ τοῦ ἔχωσα τὸ κίτρινο φαγάκι του, ὅσο βαθύτερα ἠμπόρεσα. Τὸ κοτσυφάκι δὲν εἶχεν ἄλλην διέξοδον· ἢ νὰ καταπιῇ ἢ νὰ σκάσῃ. Ἐπροτίμησε νὰ καταπιῇ. Ἀμέσως ἐγώ, ἄλλη μπουκίτσα μέσα στὸ στοματάκι του. Τὸ ἐτάγιζα μὲ μιὰ προσοχὴ καὶ φροντίδα, κυριολεκτικῶς μητρική.—Φάγε νὰ χορτάσῃς ! Ἂν δὲν ἔπαθε ἀπὸ δυσπεψίαν ἀμέσως, ὁ λόγος εἶνε καθὼς μοῦ εἶπαν, ὅτι τὰ πουλιὰ ἔχουν πολὺ γερὸ τὸ στομαχάκι των.

Ἐν τῷ μεταξὺ ἡ κοτσυφομάννα ἐπετοῦσε γύρω στὴν κουζίνα, μέσα στὰ κλαδιὰ τῶν δένδρων τῆς αὐλῆς μας. Τὴν ἔβλεπα κ' ἐρράγιζε ἡ καρδιά μου. Ἀλλ' ἡ ἐπιθυμία μου ν' ἀποκτήσω ἕναν κότσυφα, ποὺ νὰ σφυρίζῃ τόσον ὡραῖα σὰν τὸν κότσυφα τοῦ μανάβη, εἶχεν ἐξαλείψῃ ἀπὸ μέσα μου κάθε τύψιν καὶ μετάνοιαν.

Ἡ μαγείρισσα περισσότερον πονόψυχη ἀπὸ ἐμένα, μοῦ εἶπε :

— Καλὰ θὰ κάμῃς νὰ τὸ δώσῃς, τὸ καϊμένο, πίσω στὴν μητέρα του. Μοῦ φαίνεται σὰν νὰ θέλῃ νὰ τὰ κακαρώσῃ.

Ἦτον ἀλήθεια. Τὸ ἄμοιρο κοτσυφάκι δὲν ἦτο διόλου καλὰ εἰς τὴν ὑγείαν του. Εἶχε ζαρώσῃ, ἐλεεινὰ καὶ ἀξιοδάκρυτα, μέσα στὴν ψευτοφωλίτσα του καὶ ἐτουρτούριζε, ζαρωμένο μέσα στὰ φτεράκια του, ποὺ ἦσαν καταλερωμένα ἀπὸ κιτρινάδια τοῦ αὐγοῦ. Νὰ τὸ δώσω ὅμως πίσω, τῆς μητέρας του, ἄ! ποτέ !

Ἔπαμα ἐπὶ τέλους μίαν ἀπόφασιν· ἠθέλησα νὰ συμβιβάσω τὸ καθῆκον μὲ τὴν ἐγωϊστικήν μου τὴν διασκέδασιν. Εἶχα ἀκούσῃ ὅτι πολὺ συχνὰ τὰ πουλιὰ ἔρχονται καὶ τρέφουν τὰ μικρά των ἕως μέσα εἰς τὸ κλουβί, ὅπου τὰ ἔχουν κλείσῃ οἱ ἄνθρωποι. Βασιζόμενος λοιπὸν εἰς τὸ μητρικὸν ἔνστικτον τῆς κοτσυφομάννας, ἔβαλα τὸ κοτσυφάκι μου μέσα σ' ἕνα κλουβί, κ' ἐπῆγα καὶ τὸ ἐκρέμασα σ' ἕνα δένδρο, ὄχι πολὺ μακρυὰ ἀπὸ τὸ σπίτι. Δὲν περιγράφεται ἡ χαρά μου, ὅταν, ἔπειτα ἀπὸ ὀλίγην ὥραν εἶδα τὴν μητέρα του νὰ πετᾷ ὁλοτρόγυρα καὶ νὰ φέρνῃ φαγάκι εἰς τὸ μικρό της. Ἀληθινὴ συγκίνησις μ' ἔπιασε μ' ἐκεῖνο τὸ θέαμα· τὸ στρατήγημά μου εἶχεν ἐπιτύχῃ. Ἐλογάριαζα μάλιστα νὰ κρεμάσω ἕνα κλουβὶ μὲ παγίδα, διὰ νὰ πιάσω καὶ τὴν μάννα, καὶ νὰ τὴν φυλακώσω μαζὶ μὲ τὸ παιδάκι της. Τί ἀλιτήριος ποῦ ἤμουν, ἀλήθεια! Ἔπεσα κατευχαριστημένος νὰ κοιμηθῶ, καὶ εἰς τὸν ὕπνο μου ἔβλεπα ὄνειρα μὲ κοτσύφια ποῦ μ' ἐναγκαλίζαν μὲ τὰ ὡραιότερα τραγούδια...

Τὸ πρωΐ, ἡ πρώτη μου σκέψις ἦτο γιὰ τὸ μικρό μου τὸ σκλαβάκι. Δὲν ἐπρόφθασα νὰ καλοντυθῶ, καὶ ἔτρεξα νὰ τὸ ἐπισκεφθῶ εἰς τὸ κλουβί του. Ἀλλοίμονον ! ὁ κότσυφάς μου ἤτανε νεκρός ! Ἦτανε πεσμένος κάτω σὰν λερωμένο κουρελάκι, μὲ τὰ φτερά του βρεμμένα, ζαρωμένα,—ἕνα ἄσχημο ἐκεῖ καὶ σιγαμένο πραγματάκι. Μ' ἔπιασε μιὰ λύπη,—σπαραγμὸς ψυχῆς ! Πᾶνε πιὰ τὰ ὄνειρά μου ! Κ' ἐνθυμοῦμε ἀκόμα τὴν καλή μου τὴν γιαγιά, ποῦ μοῦ εἶπε μὲ μιὰ φωνή, ἐπιπληκτικὴ καὶ περιπαικτικὴ μαζί :

—Ὁ καϊμένος ὁ κότσυφάς σου ἐκρυολόγησε καὶ πάει, γιατὶ δὲν εἶχε τὴν μαμμάκα του νὰ τὸν ζεστάνῃ . . Ἐλπίζω πῶς ἄλλη φορὰ θ' ἀφίνῃς ἥσυχα τὰ πουλάκια μέσα στὲς φωλιές των.

Ἀπὸ τότε, ποτὲ πιὰ δὲν ἐπῆγα νὰ ξεφωλιάσω πουλιά...

ΚΙΜΩΝ ΑΛΚΙΔΗΣ

Ο ΑΣΠΡΟΥΛΗΣ

(ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΔΙΑ ΤΑ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ)

Ζ'.

Τέλος πάντων, ἦλθεν ὁ καιρὸς γιὰ νὰ γυμνασθοῦν στὸ κυνήγι οἱ μικροὶ σκύλοι. Καὶ ὅλοι πιὰ ἐπηδοῦσαν ἀπὸ τὴν χαράν των, ποὺ θὰ ἐπήγαιναν νὰ τρέξουν ἔξω στὸ δάσος, μέσα στὰ ὑψηλὰ δένδρα καὶ τὰ δροσερὰ τὰ χόρτα, ὅπου κρύβονται οἱ λαγοί.

Μιὰ μέρα, ὁ Ἀποστόλης τοὺς ἐπῆγε στὸ βουναλάκι, ποὺ ἤτανε σκεπασμένο μὲ ἀμάραντα καὶ μὲ χαμομήλια. Καθὼς ἐπήγαιναν, ὅλο χαρὰ καὶ ὅλο γαυγίσματα,—νὰ ἔξαφνα ἕνα κοπάδι πρόβατα, ποὺ κατέβαιναν τὸ δρομάκι.

Ἔκαμαν ἀμέσως τόπον οἱ σκύλοι καὶ ὁ Ἀποστόλης ἐτραβήχθησαν στὴν ἄκρα τοῦ δρόμου, διὰ νὰ περάσουν τὰ πρόβατα καὶ τὰ ἀρνάκια.

Αὐτὸ ὅμως δὲν τοῦ ἄρεσε διόλου, τοῦ Ἀσπρούλη μας. Αὐτὸς εἶχε τὴν ἰδέαν πῶς ὅλοι οἱ δρόμοι ἤτανε δικοί του, ὅπως ἤτανε δικά του ὅλα τὰ κόκκαλα, ὅλα τὰ βρεμένα ψωμιά. . . .

—Νὰ δά, ἡ ὥρα, νὰ παραμερίσω ἐγὼ γιὰ τὰ μοῦτρά τους! — εἶπεν ἀπὸ μέσα του, καὶ ἐστάθηκε καταμεσῆς στὸ δρομάκι.

Σὲ λιγάκι τὸν ἐτριγύρισαν αἱ προβατίνες.—Μπέεε! μπέεε! —ἐφώναζαν ὅλες μαζὶ ἀπὸ τὴν τρομάρα τους.

Τότε ὁ Ἀσπρούλης, ἔξω φρενῶν, διότι τὸν ἐνοχλήσανε καὶ δὲν ἐπήγανε ἀπὸ ἄλλο δρόμο, ἤρχισε νὰ δαγκάνῃ σὰ λυσασμένος, δεξιᾷ καὶ ἀριστερᾷ. Ἕνα μάλιστα μικρὸ ἀρνάκι, ποὺ τὸν ἔσπρωξε λιγάκι, γιὰ νὰ μὴ χωρισθῇ ἀπὸ τὴν μάννα του, τὴν προβατίνα, τὸν

«Τὸ ἄρπαξε ἀπὸ τὸν λαιμό. . .»
(Σελ. 380, στ. β'.)

ἔκαμε ν' ἀφρίσῃ ἀπὸ τὸ κακό του. Τὸ ἄρπαξε ἀπὸ τὸν λαιμό, τὸ κακόμοιρο, μὲ τὰ μυτερά του τὰ δόντια, τὸ ἐδάγκασε τόσο δυνατά, ὥστε τοῦ ἔβγαλε αἷμα, καὶ ἤθελε νὰ τὸ πνίξῃ, «γιὰ νὰ τὸ μάθῃ νὰ σπρώχνῃ ἄλλη φορά! . . »

(Ἕπεται συνέχεια) Η ΚΥΡΑ ΜΑΡΘΑ

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΤΟ ΦΑΣΜΑ ΤΟΥ ΒΙΚΤΩΡΟΣ ΟΥΓΓΩ

Ἀγαπητοί μου,

Α ἐμάθατε λοιπόν; Ὁ Βίκτωρ Οὐγγὼ ἦλθεν εἰς τὰς Ἀθήνας κ' ἐφωτογραφήθη μαζὶ μ' ἕνα ἕλληνα συγγραφέα! Ὄχι ὁ ἴδιος,—διότι ὁ μέγας ποιητὴς δὲν ζῇ πλέον σωματικῶς, — ἀλλ' ἡ ψυχή του, τὸ πνεῦμά του, τὸ φάσμα του, ὅπως θέλετε ἤτε το... Καὶ ἰδοὺ ὑπὸ ποίας περιστάσεις ἔγινε τὸ ἐκπληκτικὸν αὐτὸ θαῦμα:

Ὁ γνωστότατος κ. Πολύβιος Δημητρακόπουλος,—ποιητὴς δραματικός, λυρικός, ἐπικός, σατυρικός, φιλόσοφος καὶ δημοσιογράφος, πνευματιστὴς δὲ ἐκ τῶν φανατικῶν,—ἔλαβε κατ' αὐτὰς ἀνάγκην νὰ κάμῃ μίαν *ἐπίσημον* φωτογραφίαν, διὰ νὰ τὴν στείλῃ εἰς κάποιον ξένον πνευματιστικὸν περιοδικόν, ὅπου ἐπρόκειτο νὰ δημοσιευθῇ ἡ εἰκών του. Πρὶν νὰ ὑπάγῃ εἰς τὸ φωτογραφεῖον τοῦ κ. Ξανθοπούλου — νέον φωτογραφεῖον, τὸ ὁποῖον ἤρχισε νὰ γίνεται τῆς μόδας,— ἔστειλεν ἐκεῖ τὴν ρεδιγκότα του, καὶ ἐπερίμενε πότε νὰ εὐκαιρήσῃ καμμίαν ὥραν διὰ νὰ περάσῃ καὶ ὁ ἴδιος, νὰ τὴν φορέσῃ καὶ νὰ φωτογραφηθῇ. Ἀλλὰ τὸ ἀνέβαλλεν ἀπὸ ἡμέρας εἰς ἡμέραν, μὴ ἔχων οὔτε εὐκαιρίαν οὔτε ὄρεξιν. Ἕνα πρωὶ ὅμως, ἐξυπνήσας, ἠσθάνθη μίαν *παρόρμησιν*. Κάτι δηλαδὴ τοῦ ἔλεγεν ἀπὸ μέσα του, ὅτι ἔπρεπε νὰ φωτογραφηθῇ *χωρὶς ἄλλο* ἐκείνην τὴν ἡμέραν... Κ' ἐπειδὴ ὁ κ. Δημητρακόπουλος εἶνε πνευματιστής, *ὑπακούει πάντοτε εἰς τὰς* μυστηριώδεις του παρορμήσεις, (τὰς ὁποίας ἀποδίδει εἰς τὰ *πνεύματα* μετὰ τῶν ὁποίων σχετίζεται,) καὶ ἀμέσως ἐπῆγεν εὐπειθὴς εἰς τοῦ κ. Ξανθοπούλου.

Ὁ φωτογράφος τοῦ ἐτράβηξε δύο πλάκες καὶ ὁ συγγραφεύς μας ἔφυγεν εὐχαριστημένος. Τὴν ἄλλην ἡμέραν ὅμως ἐδέχθη τὴν ἐπίσκεψιν ἑνὸς ὑπαλλήλου τοῦ φωτογραφείου, ὁ ὁποῖος τὸν παρεκάλεσε νὰ ξαναπεράσῃ διὰ νὰ ξαναφωτογραφηθῇ, διότι, λέγει, αἱ δύο πρῶται πλάκες ἐχάλασαν... Ὁ ὑπάλληλος εἶχε τὸ ὕφος ἔντρομον καὶ μυστηριῶδες, ἀλλὰ δὲν ἠθέλησε νὰ ἐξηγηθῇ περισσότερον... Καὶ ὁ κ. Δημητρακόπουλος, περίεργος, ἔτρεξεν εἰς τὸ φωτογραφεῖον διὰ νὰ μάθῃ τί συμβαίνει.

Ἐκεῖ, ὁ κ. Ξανθόπουλος τοῦ τὰ εἶπεν ὅλα: Καὶ εἰς τὰς δύο πλάκας εἶχε φανῇ ἕνας *λεκές*, ἕνεκα τοῦ ὁποίου δὲν ἦτο δυνατὸν νὰ χρησιμοποιηθοῦν. Ἡ μία, ἐξ ἀπροσεξίας, εἶχε καταστραφῇ ὁλωσδιόλου. Ἡ ἄλλη ὅμως διετηρεῖτο. Ἀλλ' ἦτο κάτι ἀπαίσιον, τὸ ὁποῖον ὁ φωτογράφος ἐδίστασε κατ' ἀρχὰς νὰνακοινώσῃ εἰς τὸν πελάτην του: Ὁ *λεκὲς* δηλαδή, ὁ ὁποῖος εὑρίσκετο εἰς τὴν πλάκα, ἐπάνω ἀπὸ τὸν δεξιὸν ὦμον τοῦ κ. Δημητρακοπούλου, εἶχε σχῆμα κρανίου.

— Νὰ τὸν ἰδῶ! ἀνέκραξεν ὁ συγγραφεύς.

Τὸν εἶδε, καὶ τότε ἀνεκάλυψεν ὅτι δὲν εἶχε σχῆμα κρανίου, ἀλλὰ μᾶλλον γεροντικῆς μορφῆς, ἡ ὁποία ὡμοίαζε τοῦ μακαρίτου πατρός του. Μετὰ προσεκτικωτέραν ὅμως ἐξέτασιν, ἐβεβαιώθη πλέον ὅτι ἡ μορφὴ ὡμοίαζε καταπληκτικῶς μὲ τὸν Βίκτωρα Οὐγγώ, καὶ μάλιστα μὲ τὴν φωτογραφίαν ποὺ εἶχε κάμῃ ὀλίγον πρὸ τοῦ θανάτου του! Μορφὴ λευκή, ἀμυδρά, ἀλλὰ συγχρόνως ἔντονος, ἐπάνω εἰς τὸ σκοτεινὸν *φόντο* τῆς φωτογραφίας, ὡς νὰ εἶχε σταθῇ ὀπίσω ἀπὸ τὸν συγγραφέα τὸ φάσμα τοῦ Βίκτωρος Οὐγγὼ καὶ νὰ ἐφωτογραφήθη μαζὶ μὲ τὸν κ. Δημητρακόπουλον.

Τὸ θαῦμα ἀνεκοινώθη ἀμέσως, ἡ φωτογραφία Δημητρακοπούλου-Οὐγγὼ ἐδημοσιεύθη εἰς μίαν ἐφημερίδα, καὶ ἐπὶ πολλὰς ἡμέρας ὅλαι αἱ Ἀθῆναι ὡμίλησαν δι' αὐτήν. Τί καὶ τί εἶπαν εἶνε ἀδύνατον νὰ σᾶς ἐπαναλάβω. Μαντεύετε ὅμως ὅτι ἄλλοι ἠμφισβήτησαν τὸ γεγονός, ἄλλοι τὸ ἐβεβαίωσαν, ἄλλοι τὸ ἐπίστευσαν, ἄλλοι τὸ ἐκορόϊδευσαν, ἄλλοι προσεπάθησαν νὰ τὸ ἐξηγήσουν, καὶ τελοσπάντων καθένας εἶπε τὸ μακρύ του καὶ τὸ κοντό του.

Εἶδα κ' ἐγὼ τὴν περίφημον φωτογραφίαν. Ἡ φασματώδης μορφὴ ὁμοιάζει πραγματικῶς μὲ τὸν Βίκτωρα Οὐγγώ. Ἀλλ' ἐπειδὴ ἐγὼ κατ' οὐδένα τρόπον δὲν πιστεύω εἰς τὰ πνεύματα,— σᾶς τὸ εἶπα καὶ τὴν ἄλλην φορά, — ἀποδίδω τὸ πρᾶγμα εἰς ἁπλῆν σύμπτωσιν. Φρονῶ δηλαδὴ ὅτι ἐπὶ τῆς πλακὸς ἐσχηματίσθη τυχαίως ἕνας λεκές,—αἱ φωτογραφικαὶ πλάκες, διὰ πολλοὺς καὶ διαφόρους λόγους, λεκιάζουν συχνά,—καὶ ὅτι τυχαίως ὁ λεκὲς αὐτὸς ἔλαβε σχῆμα γεροντικοῦ προσώπου, ἂς ποῦμε τοῦ Βίκτωρος Οὐγγώ.

Πολλοὶ εἶπαν ὅτι πρόκειται περὶ συμπαιγνίας ἀγυρτικῆς. Ὅτι δηλαδὴ ὁ λεκὲς *παρεσκευάσθη* ὑπὸ τῶν ἐνδιαφερομένων νὰ γίνῃ θόρυβος, καὶ μάλιστα

ἕνας ἄλλος φωτογράφος ἐκοινοποίησεν εἰς τὰς ἐφημερίδας τὸν εὐφυᾶ τρόπον, μὲ τὸν ὁποῖον εἶνε δυνατὸν νὰ φωτογραφηθοῦν καὶ φάσματα μαζὶ μὲ ἀνθρώπους εἰς τὴν ἰδίαν πλάκα . . . Ἀλλ' ἐγὼ δισκολεύομαι πολὺ νὰ πιστεύσω, ὅτι ἕνας συγγραφεὺς ὡς ὁ κ. Δημητρακόπουλος κατέφυγεν εἰς φωτογραφικὸν τέχνασμα διὰ νὰ γελάσῃ τὸν κόσμον! Ἔχω τὴν ἰδέαν ὅτι ὁ κ. Δημητρακόπουλος δὲν εἶνε ἀγύρτης, ἀλλ' ὅτι πιστεύει *εἰλικρινῶς* εἰς τὰ πνεύματα, καὶ ὅτι εὐρεθεὶς ἀκουσίως του ἐνώπιον τοῦ τυχαίου *λεκέ*, ἔπεισε τὸν ἑαυτόν του ὅτι εἶνε θαῦμα, ὅτι ἡ ψυχὴ τοῦ Οὐγγώ, ἡ ὁποία τὸν ἀγαπᾷ καὶ τὸν παραστέκει, ἠθέλησε τὴν ἡμέραν ἐκείνην νὰ φωτογραφηθῇ μαζί του, καὶ ὅτι ἐξ αὐτῆς προῆλθε καὶ ἡ μυστηριώδης *παρόρμησις* ποὺ σᾶς ἔλεγα εἰς τὴν ἀρχήν.

Ὅλα τὰ πιστεύει ὁ κ. Δημητρακόπουλος! Ἔχει διαδόσῃ ὅτι εἰς τὴν Εὐρώπην οἱ πνευματισταὶ φωτογραφοῦν τὰ πνεύματα, ἔχει ἰδῇ πολλὰς φωτογραφίας πνευμάτων, καὶ φρονεῖ ὅτι τὰ φάσματα αὐτὰ ἀποτελοῦνται ἀπὸ μίαν παράδοξον «ἄϋλον-ὕλην», ἡ ὁποία κάποτε γίνεται ὁρατὴ καὶ κάποτε φωτογραφεῖται. Καὶ μάλιστα τόση εἶνε ἡ πεποίθησίς του, ὅτι πρόκειται περὶ ψυχῶν ἐκ τοῦ ἄλλου κόσμου, ὥστε ἀποκρούει καὶ τὴν ἐξήγησιν τὴν ὁποίαν δίδουν μερικοὶ θετικώτεροι . . . πνευματισταί, ὅτι δηλαδὴ τὰ *φάσματα* δὲν εἶνε τίποτε ἄλλο, παρὰ *φαντασιώσεις* τῶν ἀνθρώπων, αἱ ὁποῖαι ἐνίοτε *ὑλοποιοῦνται*. Ὅταν δηλαδὴ ἐγὼ ἔχω διαρκῶς καὶ ἐπιμόνως εἰς τὸν νοῦν μου τὴν μορφὴν τοῦ Βίκτωρος Οὐγγώ,—λέγουν αὐτοὶ οἱ ἐξηγηταί,—ἡ σκέψις μου, ἡ ἰδέα μου, ἡ ἐντὸς τοῦ ἐγκεφάλου μου εἰκὼν εἰμπορεῖ νὰ λάβῃ ὑλικὴν ὑπόστασιν, καὶ νὰ τὴν ἰδῶ ἔξαφνα ἐμπρός μου ὡς φάσμα ἀερῶδες, καὶ νὰ τὴν ἰδοῦν ἀκόμη καὶ ἄλλοι ἄνθρωποι, καὶ νὰ τὴν πάρῃ καὶ ἡ φωτογραφικὴ μηχανή.

— Ὄχι, λέγει ὁ κ. Δημητρακόπουλος· αὐτὰ εἶνε κολοκύθια! Τὰ φάσματα εἶνε αὐταὶ αἱ ψυχαὶ τῶν νεκρῶν, αἱ ὁποῖαι ἐπιφοιτοῦν καὶ ἐμφανίζονται. Ἐγὼ λατρεύω ἰδιαιτέρως τὸν Βίκτωρα Οὐγγώ. Αἰωνίως ἐπικαλοῦμαι τὸ πνεῦμά του καὶ νομίζω, καὶ αἰσθάνομαι, ὅτι μὲ παραστέκει. Αὐτὸ ἦλθε αὐτούσιον κ' ἐφωτογραφήθη μαζί μου. Κάθε ἄλλη ἐξήγησις εἶνε μωρία.

Ὁ κ. Δημητρακόπουλος, ὄχι, δὲν εἶνε ἀγύρτης. Εἶνε ὅμως, καθὼς βλέπετε, ἕνας μυστικοπαθής, ἕνας ἄνθρωπος ποὺ *κάτι ἔπαθε*, καταγινόμενος ἐπὶ ἔτη μὲ τὰ πνεύματα. Ἄλλοι τὸν ὑβρίζουν καὶ τὸν εἰρωνεύονται. Οἱ φρονιμώτεροι ὅμως ἁπλῶς τὸν λυποῦνται, τὸν συμπαθοῦν καὶ τοῦ εὔχονται περαστικά.

Σᾶς ἀσπάζομαι ΦΑΙΔΩΝ

Ο ΜΑΘΗΤΗΣ ΤΟΥ ΛΟΧΙΑ ΦΛΟΓΕΡΑ

(ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ L. HAMEAU)

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ζ'. (Συνέχεια)

Ἡ ἀλεποῦ ἤρχισε νὰ τρέχῃ γύρω-γύρω εἰς τὸ περίεργον ἐκεῖνο ἀνθρωπάκι, καὶ νὰ σχηματίζῃ κύκλον ὁλόγυρα εἰς τὸν μικρὸν κυνηγόν, καὶ ὁλονὲν νὰ τὸν πλησιάζῃ.

Ὁ καϊμένος ὁ Τοσουλάκης, διὰ νὰ παρακολουθῇ τὰς κινήσεις τοῦ κακοῦ ἐκείνου ζῴου, ἦτο ἠναγκασμένος νὰ στριφογυρίζῃ σὰν σβούρα. Ἐβαρέθη ἐπὶ τέλους αὐτὸ τὸ παιγνίδι, ἐσήκωσε τὸ ὅπλον του καὶ ἐσκόπευσεν. Ἐπυροβόλησεν...ἡ σφαῖρά του ἔφυγεν ἀπὸ τὸ τουφέκι,—καὶ ἡ ἀλεποῦ, ἀφοῦ ἐφτερνίσθηκε δύο φορές, ὥρμησεν ἐναντίον τοῦ ἐχθροῦ της σὰν λυσσασμένη. Τότε πλέον ὁ Τοσουλάκης τὸ ἔβαλε στὰ πόδια.

Μὲ δύο ἢ τρία πηδήματα, τὸ κακὸν ζῷον θὰ ἐφθανε τὸ ἀνθρωπάκι... Καὶ τὸ χωριατόπουλο, ποὺ ἐστέκετο κ' ἐχάζευε μ' ἐκείνην τὴν σκηνήν, τοὺς εἶδε νὰ ἐξαφανίζωνται ὀπίσω ἀπὸ ἕνα μικρὸν ὕψωμα τῆς γῆς.

Ἐν τοσούτῳ ἡ ὥρα τοῦ προγεύματος εἶχε περάσῃ, ἔπειτα ἡ ὥρα τοῦ δείπνου, χωρὶς νὰ φανῇ ὁ Τοσουλάκης εἰς τὸ σπίτι. Ὁ λοχαγὸς Σπασταόλας καὶ ὁ λοχίας Φλογέρας ἀνησύχησαν τότε παρὰ πολὺ καὶ οἱ δύο, καὶ ἐξεκίνησαν πρὸς ἀναζήτησίν του, ἀκολουθούμενοι ἀπὸ τὸν Μαγουλᾶ, τὸν πιστὸν σκύλον. Ὁ καθένας των ἐτράβηξε καὶ ἀπὸ ἄλλον δρόμον, καὶ καθὼς ἐπήγαιναν ἐφώναζαν τὸν Τοσουλάκη καὶ ἔψαχναν μέσα στὰ χαμόκλαδα.

— Ψάξε, Μαγουλᾶ μου!. . . ψάξε— ἐπανελάμβανεν ὁ Φλογέρας.

Ἔξαφνα ὁ σκύλος ἐστάθη ξαφνισμένος, ἐμύρισε τὸν ἀέρα, ὥρμησε καὶ ἄρπαξε κάτι μὲ τὰ δόντια του, καὶ τὸ ἔφερεν εἰς τὸν λοχίαν. Ἦτο τὸ τουφεκάκι τοῦ Τοσουλάκη. Ἐπῆρε δρόμον ὕστερα, καὶ τὴν φορὰν αὐτὴν ἔφερε τὸ καπέλλο τοῦ μικροῦ του κυρίου.

—Δὲν ὑπάρχει ἀμφιβολία! εἶπεν ὁ Φλογέρας, τὸ παιδάκι μας ἔπεσε θῦμα κάποιου δυστυχήματος.

Συντετριμμένος ἀπὸ τὴν λύπην, χωρὶς καμμίαν πλέον ἐλπίδα ὅτι θὰ εὑρισκε τὸν ἀγαπημένον του μαθητήν, ὁ λοχίας ἔπεσε κάτω στὰ χορτάρια, καὶ δὲν ἐκράτησε πιὰ τὰ δάκρυα καὶ τοὺς θρήνους του.

Ὁ Μαγουλᾶς ποὺ ἐφαίνετο συμμεριζόμενος τὴν γνώμην του, ἔπεσε καὶ ἐξηπλώθη κοντά του, μὲ τὸ μακρύ του ρύγχος χωμένο μέσα στὸ χῶμα. . .

Ὁ λοχαγὸς Σπασταόλας δὲν ἤργησε νὰ ἔλθῃ νὰ τοὺς συναντήσῃ, κ' ἐπληροφόρησε τὸν Φλογέραν ὅτι δὲν ἐστάθη οὔτε αὐτὸς εὐτυχέστερος εἰς τὰς ἐρεύνας του.

—Ἄχ! ἀλλοίμονον! ἀνεστέναξεν ὁ Φλογέρας· ὁ Τοσουλάκης μας εἶνε πεθαμένος! Πάει, τελείωσε, δὲν θὰ τὸν ξαναδοῦμε πιά! . . .

Καί, ἐνῷ ἔλεγε αὐτὰ τὰ λόγια, ἐδείκνυεν εἰς τὸν ἄμοιρον πατέρα τὸ καπέλλο καὶ τὸ τουφεκάκι, ποὺ εἶχε φέρει ὁ Μαγουλᾶς.

«Ἀρπάζει τὸν λαγὸν ἀπὸ τὴν οὐράν...»
(Σελ. 373, στ. β'.)

Μολαταῦτα, καὶ ὁ ἕνας καὶ ὁ ἄλλος ἤρχισαν μετ' ὀλίγον ν' ἀνησυχοῦν διὰ τὴν ἐπιμονήν, μὲ τὴν ὁποίαν ὁ σκύλος ἐπροσπαθοῦσε νὰ χώσῃ βαθύτερα τὴν μύτην του στὸ χῶμα. Τὸν ἐφώναξαν καὶ ὁ Μαγουλᾶς ἐσηκώθη διὰ νὰ τοὺς ἀκολουθήσῃ· ἀλλὰ μετ' ὀλίγον ἤρπασε μὲ τὰ δόντια του τὴν ἄκραν τοῦ ἐνδύματος τοῦ Φλογέρα καὶ τὸν ὑπεχρέωσε νὰ στρέψῃ ὀπίσω.

Ἔκαμεν ἐντύπωσιν εἰς τὸν λοχίαν ἡ λύσσα, μὲ τὴν ὁποίαν ὁ σκύλος τὸν ἐτραβοῦσεν ὀπίσω, καὶ ἠναγκάσθη νὰ ὑποκύψῃ εἰς τὸ θέλημά του. Ἅμα εἶδεν αὐτὸ ὁ Μαγουλᾶς, ἤρχισε νὰ σκαλίζῃ μανιωδῶς μὲ τὰ νύχια του τὸ χῶμα, καὶ νὰ δοκιμάζῃ νὰ περάσῃ ἀπὸ τὴν τρύπαν, ἡ ὁποία διαρκῶς ἐμεγάλωνε. Ἐσταματοῦσε τότε διὰ νὰ γαυγίσῃ μὲ φαιδρὰ γαυγίσματα, κ' ἔπειτα ξανάρχιζε τὴν ἐργασίαν του μὲ νέαν ζέσιν.

Ὁ Φλογέρας ὑπέθεσεν ὅτι ὁ σκύλος ἤθελε νὰ ξεφωλιάσῃ κανένα λαγόν. Ἐπροσπάθησε λοιπὸν νὰ τὸν ἀπομακρύνῃ ἀπὸ ἐκεῖ, καὶ διαρκῶς τῷ ἐπανελάμβανε:

—Τὸν μικρόν σου τὸν ἀφέντη, πρέπει νὰ ψάξῃς καὶ νὰ εὕρῃς· ἔλα, καλέ μου Μαγουλᾶ! ἔλα, πᾶμε νὰ βροῦμε τὸν Τοσουλάκη μας!

—Νά 'μαι! ἐδῶ εἶμαι! εἶπεν ἐκείνην τὴν στιγμὴν μία φωνούλα, ποὺ ἔμοιαζε πῶς ἔβγαινεν ἀπὸ τὰ ἔγκατα τῆς γῆς. Ἀπὸ ἐδῶ ἔλα, Φλογέρα! ἀπὸ ἐδῶ!..

—Ἔλα, Παναγία μου! εἶνε ἡ φωνὴ τοῦ φιλτάτου μου μικροῦ κυρίου!—ἐφώναξεν ὁ λοχίας, σὰν τρελλὸς ἀπὸ τὴν χαράν του. Μήπως μοῦ τὸ ἔθαψαν ζωντανό;

Ἐστρώθη τότε κατάχαμα, καὶ ἠρώτησε:

—Εἶσαι σύ, παιδί μου;

—Ναί, ναί, Φλογέρα μου, ἐγὼ εἶμαι . . . Ἐχώθηκα μέσα 'ς αὐτὸ τὸ ὑπόγειο, κ' ἐπειδὴ δὲν ἔχω φῶς, δυσκολεύομαι πολὺ νὰ εὕρω τὸν δρόμο μου. Περίμενε λιγάκι. . . . βλέπω ἕνα ἄνοιγμα. . . νά! ἔφθασα!

Ἐπὶ τέλους ὁ Μαγουλᾶς εἶχε κατορθώσῃ ἐκεῖνο ποῦ ἐζητοῦσε. . .

Ἀφοῦ ἐβοήθησε τὸν Τοσουλάκην νὰ ἔβγῃ ἀπὸ τὴν τρύπαν του, ὁ λοχίας τὸν ἐσήκωσεν εἰς τὴν ἀγκάλην του κ' ἔτρεξε νὰ προφθάσῃ τὸν λοχαγόν του, πρὸς τὸν ὁποῖον ἐφώναζεν ἀπὸ μακράν:

—Ζῇ ἀκόμα ὁ Τοσουλάκης μας! . . . Τὸν ηὕραμε, τὸν Τοσουλάκη μας!

Ὁ λοχαγός, τόσον χαρούμενος τώρα, ὅσον ἦτο ἀπηλπισμένος προτήτερα, ἔτρεξεν ἀμέσως κοντά των, καὶ ὁ νέος κυνηγὸς διηγήθη τότε τί τοῦ εἶχε συμβῇ.

—Ἀδιάφορον ὅμως! εἶπεν ὅταν ἐτελείωσεν· δὲν θὰ τραβήξω πιὰ τουφεκιὲς στὲς ἀλεπούδες, ἀφοῦ τὲς κάνουν καὶ φτερνίζονται, χωρὶς νὰ πληγωθοῦν. Ἡ ἀλεποῦ ποῦ μ' ἐκυνηγοῦσε, ἐπροσπάθησε νὰ τρυπώσῃ κατόπιν μου μέσα 'ς ἐκείνη τὴν τρύπα· εἴτανε ὅμως πάρα πολὺ χοντρή, καὶ ἠναγκάσθη νὰ παραιτηθῇ ἀπὸ αὐτὸ τὸ σχέδιον . . .

—Καὶ φαίνεται, ἅμα ἤκουσε τὰ γαυγίσματα τοῦ Μαγουλᾶ, τὸ ἔκοψε λάσπη, καὶ ἔκαμε πολὺ καλά, διότι ἂν τὴν ἔπιανε, βεβαίως θὰ τὴν ἔπνιγε! —εἶπεν ὁ Φλογέρας. . .

Ὁ Τοσουλάκης ἵππευσεν εἰς τὴν ράχιν τοῦ καλοῦ σκύλου, κ' ἔκαμεν ἔτσι θριαμβευτικῶς τὴν ἐπάνοδόν του εἰς τὸ πατρικόν του σπίτι, ὅπου ἡ μητέρα, κατασκασμένη ἀπὸ τὴν ἀγωνίαν, σχεδὸν τὸν ἔλυωσεν ἀπὸ τὰ φιλιὰ καὶ ἀπὸ τὰ χάδια. Εἶχε πολλὴν διάθεσιν ν' ἀναμίξῃ μὲ τὰ φιλιά της καὶ μερικὰς ἐπιπλήξεις διὰ τὰς τρομερὰς στιγμάς, ποῦ τὴν ἔκαμεν ὁ υἱός της νὰ περάσῃ· δὲν ἐβάσταξεν ὅμως ἡ καρδιά της νὰ τὸ κάμῃ.

(Ἕπεται συνέχεια) ΦΩΚΙΩΝ ΘΑΛΕΡΟΣ

ΑΛΗΘΕΙΑΙ

Τὰ πόδια τοῦ δειλοῦ εἶνε καμωμένα γιὰ τρέξιμο.

***

Ἡ ἡμέρα τῆς νηστείας εἶνε παραμονὴ ἑορτῆς.

***

Μόνον ἄνθρωπος ἔχων ἀξίαν ἠμπορεῖ νὰ γνωρίζῃ καὶ νὰναγνωρίζῃ τὴν ἀξίαν τῶν ἄλλων.

ΕΙΚΟΝΕΣ ΒΡΑΒΕΥΘΕΝΤΩΝ
ΕΙΣ ΤΟΥΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

ΜΑΡΙΑ Σ. ΣΠΥΡΙΔΑΚΗ

Βραβευθεῖσα ὑπὸ τὸ ψευδώνυμον *Ἀρχοντοπούλα τῶν Λευκῶν Ὀρέων* εἰς τὸν 98ον Διαγωνισμὸν τῶν Λύσεων

(*Ἴδε Διάπλασιν 1907, σελ. 311*)

ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ 105ος
ΠΡΟΣ ΣΥΝΘΕΣΙΝ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΩΝ ΑΣΚΗΣΕΩΝ
ΔΙΑ ΤΗΝ Α' ΕΞΑΜΗΝΙΑΝ ΤΟΥ 1908

Τἀποτελέσματα τοῦ 103ου Διαγωνισμοῦ πρὸς σύνθεσιν Πνευματικῶν Ἀσκήσεων διὰ τὴν τρέχουσαν ἑξαμηνίαν, θὰ δημοσιευθοῦν ἐντὸς ὀλίγου. Ἐν τούτοις, ἐπειδὴ ὁ καιρὸς ἐπείγει, προκηρύσσω ἀπὸ σήμερον τὸν νέον 105ον Διαγωνισμὸν πρὸς σύνθεσιν Πνευματικῶν Ἀσκήσεων διὰ τὴν Α' Ἑξαμηνίαν τοῦ 1908, τὴν *ἀρχομένην* τὴν 1ην Δεκεμβρίου ἐ. ἔτους.

Εἰς τὸν Διαγωνισμὸν τοῦτον εἰμποροῦν νὰ λάβουν μέρος ὅλοι ὅσοι (συνδρομηταί, συνδρομήτριαι καὶ ἀδέλφια των) ἔχουν ψευδώνυμον ἐγκεκριμένον διὰ τὸ ἔτος 1907, *ἀλλ' ὑπὸ τὸν ὅρον ὅτι θὰ τὸ ἀνανεώσουν, ἢ θὰ λάβουν ἄλλο, διὰ τὸ ἔτος 1908.* Ὅσοι δὲν θὰ ἀνανεώσουν τὸ ψευδώνυμόν των ἢ δὲν θὰ λάβουν ἄλλο διὰ τὸ 1908, τὸ βραδύτερον μέχρι τῆς δημοσιεύσεως τοῦ πρώτου φύλλου τοῦ Δεκεμβρίου, *θἀποκλεισθοῦν.*

Συλλογαὶ Ἀσκήσεων διὰ τὸν 105ον Διαγωνισμὸν εἶνε δεκταὶ *μέχρι τῆς 30 Νοεμβρίου ἐ. ἔ. τὸ βραδύτερον.*

Οἱ λοιποὶ ὅροι εἶνε οἱ αὐτοὶ μὲ τοὺς τῶν προηγουμένων Διαγωνισμῶν Ἀσκήσεων, *ἐδημοσιεύθησαν* δὲ ἐν ἐκτάσει εἰς τὸ 24ον φύλλον τῆς 12 Μαΐου, σελὶς 191, ὅπου καὶ παραπέμπω τοὺς ἐπιθυμοῦντας νὰ διαγωνισθοῦν.

Ἐπαναλαμβάνω μόνον ὅτι Βραβεῖα θἀπονεμηθοῦν *τὰ ὡρισμένα* δι' ὅλους τοὺς Μεγάλους Διαγωνισμούς, καὶ ὅτι δὲν εἶνε δεκταὶ Συλλογαὶ Ἀσκήσεων μὴ συνοδευόμεναι ὑπὸ ἰδιοχείρως ὑπογεγραμμένης διαβεβαιώσεως περὶ τῆς γνησιότητός των.

ΚΑΙ ΕΙΣ ΝΕΟΣ ΟΡΟΣ

Ἐπειδὴ μερικοὶ ἔχουν τὴν *ἰδιοτροπίαν* νὰ στέλλουν Ἀσκήσεις ἐκ μέρους ἄλλων, οἱ ὁποῖοι δὲν ἔχουν οὔτε κἂν εἴδησιν, ἀπεφάσισα νὰ μὴ δέχωμαι εἰς τὸ ἑξῆς εἰμὴ Συλλογὰς *γραμμένας ἐξ ὁλοκλήρου μὲ τὸ χέρι τοῦ διαγωνιζομένου.* Αἱ δῆθεν «ὑπὸ φίλου ἀντιγραμμέναι» θἀποκλείωνται. Καὶ ὁσάκις δύο ἢ περισσότεραι Συλλογαὶ ἔχουν *τὸν ἴδιον γραφικὸν χαρακτῆρα*, θἀποκλείωνται ὅλαι ἐξ ἀρχῆς, καὶ ἐκείνη ἀκόμη ἡ ὁποία θὰ εἶνε γραμμένη μὲ τὸ χέρι τοῦ διαγωνιζομένου. Διότι θὰ εἶνε πρόδηλον ὅτι ὅλας αὐτὰς τὰς Συλλογὰς τὰς ἔστειλεν ὁ ἴδιος, καὶ θὰ εἶνε δίκαιον νὰ μὴ λάβῃ μέρος οὔτε αὐτὸς εἰς ἕνα Διαγωνισμόν, τὸν ὁποῖον ἠθέλησε νὰ καταχρασθῇ.

Καθιστῶ προσεκτικοὺς τοὺς διαγωνισθησομένους εἰς τὸν νέον αὐτὸν ὅρον, διότι θὰ τηρηθῇ *αὐστηρότατα*, καὶ δὲν ἐννοῶ νἀκούσω κατόπιν κανὲν παράπονον ἐκ μέρους ἐκείνων, οἱ ὁποῖοι θὰ ἐπέμεναν τυχὸν νὰ μὴ συμμορφωθοῦν.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

ΟΛΙΓ' ΑΠ' ΟΛΑ

Οἱ βῶλοι τ' Ἄη-Γιάννη.

Μιὰ φορὰ κ' ἕναν καιρὸ—λέγει μιὰ παλαιὰ παράδοσις—καὶ πόσον καιρό! . . . πέρασαν ἀπὸ τότε δεκαεννέα σωστοὶ αἰῶνες! —μιὰ φορὰ λοιπὸν κ' ἕναν καιρό, πολλὰ μαζὶ παιδάκια ἔπαιζαν στὴν πλατεῖα μιᾶς μικρῆς πολιτείας τῆς Ἰουδαίας. Ἐκεῖνον τὸν καιρό, τὰ ἀγόρια ἐκτὸς ἀπὸ τὰ ρουχά των, ἔμοιαζαν πολὺ μὲ τὰ σημερινὰ ἀγόρια· ἦσαν ζωηρά, φωνακλάδικα, κ' ἀπροτιμοῦσαν τὰ παιγνίδια ἀπὸ τὴν μελέτη.

Ἔπαιζαν λοιπὸν ἐκεῖ τοὺς βώλους, κ' ἐγελοῦσαν, κ' ἐπηδοῦσαν, καί, καμμιὰ φορά, ἐμάλλωναν κ' ἐχαλοῦσαν τὸ παιγνίδι.

Παράμερα, 'ς ἕνα πέτρινο πεζοῦλι, ἕνα φτωχὸ ἀγοράκι ἐκαθόταν καὶ τὰ ἐκύτταζε περίλυπο· κάποτε τὰ μάτια του, ἀπὸ τοὺς βώλους τῶν ἄλλων παιδιῶν, ἐγύριζαν κ' ἐκύτταζαν τὲς φοῦχτές του, ποῦ ἦσαν γεμάτες ἀπὸ μικρὰ πετραδάκια, καὶ μεγάλα-μεγάλα δάκρυα ἔτρεχαν στὰ μάγουλά του.

Εἰς τὸ κατῶφλι τοῦ μαγαζιοῦ ἑνὸς ξυλουργοῦ, ἕνα ἄλλο ὡραῖο παιδάκι, μὲ κατάξανθα σγουρὰ μαλλιά, μὲ γλυκὰ γαλανὰ μάτια, ἐστεκόταν κ' ἐκύτταζε τὸ παιδάκι ποῦ δὲν ἔπαιζε μαζὶ μὲ τ' ἄλλα, παρὰ ἐκαθόταν κ' ἔκλαιγε.

Τὸ πλησιάζει τότε, καὶ τοῦ λέγει:

—Γιατί κλαῖς, Γιάννη μου;

—Γιατί δὲν μὲ παίζουν ἐκεῖνοι!

—Καὶ γιατί δὲν σὲ παίζουν;

—Γιατί δὲν ἔχω βώλους! καὶ ἡ μητέρα μου εἶνε παραπολὺ φτωχή, καὶ δὲν τολμῶ νὰ τῆς ζητήσω λεπτὰ γιὰ ν' ἀγοράσω. Ἔχω μαζέψῃ μερικὰ χαλικάκια ἀπὸ τὸ ποταμάκι, καὶ τὰ ἔτριψα στὴν πέτρα γιὰ νὰ στρογγυλέψουν, δὲν 'μπορῶ ὅμως νὰ τὰ κάμω βώλους!

Καὶ τὰ δάκρυα τοῦ μικροῦ ἔτρεχαν ἀκράτητα.

Τὸ ὡραῖο ξανθὸ παιδάκι ἐχαμογέλασε καὶ εἶπε:

—Ἀφοῦ δὲν παίζεις, ἔρχεσαι νὰ δουλέψῃς; Ὁ πατέρας μου ὁ Ἰωσὴφ εἶνε γέρος, εἶνε κουρασμένος· θὰ βάλωμε ἐμεῖς σὲ τάξι τὸ μαγαζί του, θὰ βάλωμε στὴν ἀράδα αὐτὲς τὲς σανίδες καὶ στὴ θέσι τους τὰ ἐργαλεῖα. Ἔλα μαζί μου!

Ὁ μικρὸς Γιάννης ἀνεστέναξε, ἔβαλε τὰ περιφρονημένα πετραδάκια του μέσα 'ς ἕνα σακκουλάκι κρεμασμένο ἀπὸ τὴν ζώνη του, καὶ τὰ δύο παιδάκια, πιασμένα χέρι-χέρι, ἐμβῆκαν εἰς τὸ μαγαζί, ὅπου ἕνας σεβάσμιος γέρος μὲ μεγάλα ἄσπρα γένεια, ἐρροκάνιζε σανίδια στὸν πάγκο του.

Τὰ δύο παιδάκια ἤρχισαν ἀμέσως τὴν ἐργασίαν των, καί, πρὶν περάσῃ μία ὥρα, τὸ μαγαζὶ ἔλαμπε κατακάθαρο.

Ὁ ξυλουργὸς τὰ ἄφισε νὰ καταγίνωνται. Εἶχε σταματήσῃ τὸ ροκάνι του, γιὰ νὰ μπορέσουν νὰ μαζέψουν τὰ ροκανίδια, κ' ἐκύτταζε χαμογελῶντας τοὺς δύο μικροὺς βοηθούς του. Ἅμα ἐτελείωσαν τὴν ἐργασίαν των:

—Υἱέ μου, εἶπε, ὅποιος κοπιάζει πρέπει καὶ νὰ πληρώνεται. Τί σκοπεύεις νὰ δώσῃς στὸν φίλον σου;

Τὸ παιδάκι μὲ τὰ ξανθὰ μαλλιὰ ἔσκυψε καὶ ἐμάζεψε, κάτω ἀπὸ τὸν πάγκον, μιὰ μεγάλη φουχτιὰ πριονίδια, ποῦ ἐμύριζαν ὡραῖα ἀπὸ ξύλο.

—Φέρε τὸ σακκοῦλί σου, εἶπε στὸν Γιάννη.

Ὁ Γιάννης, μὲ μεγάλη ἀπορία, ἤνοιξε τὸ σακκουλάκι του.

Ὤ, τοῦ θαύματος! Μόλις ἔπεσαν μέσα τὰ πριονίδια, τὸ σακκουλάκι ἄρχισε νὰ φουσκώνῃ, νὰ φουσκώνῃ καὶ νὰ μεγαλώνῃ, ἕως ὅτου ἐπὶ τέλους ἔσκασε τὸ παννί, καὶ βροχὴ ἔπεσαν ἀπὸ μέσα οἱ βῶλοι, μεγάλοι, ὡραῖοι, γυαλιστεροί, ἄσπροι, κόκκινοι, κίτρινοι, ἀπ' ὅλα τὰ χρώματα! Κ' ἐκυλοῦσαν παντοῦ, κ' ἐπλημμύριζαν τὸ πάτωμα . . .

Ὁ μικρὸς Γιάννης ἔσκυψε νὰ μαζέψῃ ἐκεῖνον τὸν θησαυρό, καί, καθὼς ἐσήκωσε τὰ μάτια του νὰ 'δῇ τὸ ξανθὸ ἀγόρι, ἀντίκρυσε στὸ πρόσωπό του τέτοια λάμψι καὶ ὀμορφιά, ὥστε ὁλότρεμος ἔσκυψε κ' ἐφίλησε, μὲ δάκρυα χαρᾶς, τὴν ἄκρα τοῦ χιτῶνος τοῦ παιδιοῦ, ποῦ ὁ κόσμος τὸ ἐθάρρουσε πῶς ἦτο υἱὸς τοῦ Τέκτονος Ἰωσήφ . . .

ΤΑ ΔΥΣΤΥΧΑ ΠΑΙΔΙΑ

Ὁ χειμῶνας πλησιάζει
Πάει τοῦ κήπου ἡ εὐμορφιὰ
Καὶ τὸν ἥλιο σκοτεινιάζει
Ἡ κλαψιάρα συννεφιά.

Ἡ βροχὴ θὲ νὰ τελειώσῃ,
Χρυσὸς ἥλιος θὰ προβάλῃ,
Ὁ Θεὸς ποῦ μᾶς τὸν κρύβει,
Θὰ τὸν φανερώσῃ πάλι.

Τὰ πουλάκια εἶνε κρυμμένα
Δὲν φωνάζουν, δὲν γελοῦν·
Γέρνουν τἄνθη μαραμένα
Καὶ τὰ δένδρα ξεφυλλοῦν.

Μὰ κ' ἡ ἄνοιξις θὲ νἄρθῃ
Μὲ τὰ δροσερά της κάλλη
Ὁ Θεὸς ποῦ μᾶς τὴν παίρνει,
Θὰ τὴν ξαναφέρῃ πάλι.

Μέσ' 'ς τὴ μαύρη συμφορά των,
Πόσα δύστυχα παιδιὰ
Ἔχουν χάσῃ τὴ χαρά των
Κ' ἔχουν λύπη 'ς τὴν καρδιά. . .

Αἴ! ἡ λύπη θὰ περάσῃ
Καὶ χαρὰ θὲ νἄρθῃ κι' ἄλλη,
Ὁ Θεὸς ποῦ τοὺς τὴν παίρνει,
Θὰ τοὺς τὴν χαρίσῃ πάλι!

ΙΩΑΝΝΗΣ ΠΟΛΕΜΗΣ

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ἡ μαμμὰ (ψάχνει:) — Ἄχ, μὰ ποῦ νὰ εἶνε αὐτὰ τὰ σπίρτα! ποῦ νὰ εἶνε!

Ὁ μικρὸς Νάντος:—Ἐγὼ ξέω, μαμμά, ποῦ εἶνε τὰ σπίτα.

Ἡ μαμμά.—Ποῦ, παιδί μου;

Ὁ Νάντος:—Νά, μέσα στὸ κουτί.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Φιλοπάτριδος Ἕλληνος

ΤΑ ΔΩΡΑ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Καὶ εἰς τὰς τρεῖς Κληρώσεις τῶν Δώρων τῆς Διαπλάσεως διὰ τὸ 1908, ἀξίας ἐν ὅλῳ δρ. 1620, θὰ λάβουν μέρος μόνον οἱ μέχρι τῆς

30 ΝΟΕΜΒΡΙΟΥ

ἐγγραφόμενοι ἢ ἀνανεοῦντες τὴν συνδρομήν των διὰ τὴν Διάπλασιν τοῦ 1908. Ἤτοι τὸ ἀντίτιμον τῆς ἐτησίας συνδρομῆς των πρέπει νὰ φθάσῃ εἰς τὸ Γραφεῖον μας τὴν 30 Νοεμβρίου τὸ βραδύτερον.

Ἡ πρώτη Κλήρωσις θὰ γίνῃ ἀρχὰς Δεκεμβρίου.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ "ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ„

ΣΥΣΤΑΣΕΙΣ ΚΑΙ ΕΓΓΡΑΦΑΙ ΠΤΩΧΩΝ ΠΑΙΔΙΩΝ ΦΙΛΟΜΟΥΣΩΝ

29.— Τὸ *Φῶς τῆς Νυκτὸς* συνιστᾷ πρὸς ἐγγραφὴν ἕνα μαθητὴν τῆς Γ' τοῦ Γυμνασίου Χαλκίδος, ὁ ὁποῖος ἔχει μεγάλον πόθον νὰ γίνῃ συνδρομητὴς τῆς Διαπλάσεως ἀλλὰ στερεῖται τῶν μέσων. Ἐλπίζω λοιπὸν ὅτι κάποιος θὰ εὑρεθῇ νὰ τὸν ἐγγράψῃ.

Τὸ ***Βυζαντινὸ Ἀηδόνι*** μοῦ ἔστειλεν 11 φράγκα καὶ μοῦ παρήγγειλε νἀνανεώσω τὴν συνδρομὴν τῆς ὑπ' ἀριθ. 28 συσταθείσης ***Γαλανόλευκης*** διὰ τὸ 1908, καθὼς καὶ τὸ ψευδώνυμόν της. Εὖγε εἰς τὸ ἀγαπητόν μου *Βυζαντινὸ Ἀηδόνι*, τὸ ὁποῖον ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ μοῦ ἔγραψε καὶ ὡραιοτάτην ἐπιστολήν.

Ἐπίσης ἡ ***Ἀνθὴ Α. Μεσσηνέζη*** μοῦ ἔστειλε δραχ. 2,50 διὰ τῶν ὁποίων ἐνέγραψα τὸν ὑπ' ἀριθ. 25 συσταθέντα ὀρφανὸν ἐκ Πειραιῶς, διὰ τὴν α' τριμηνίαν τοῦ 1908. Εὖγε εἰς τὴν εὐγενῆ μου φίλην!

Εὐχαριστῶ ἐγκαρδίως τοὺς ἀγαπητούς μου φίλους, τοὺς πολυαρίθμους, ὅσοι αὐτὴν τὴν ἑβδομάδα, μεταξὺ τῶν πρώτων, ἀνανέωσαν τὴν συνδρομήν των διὰ τὸ 1908 καὶ μοῦ παρέσχον οὕτω διὰ τῆς προθυμίας αὐτῆς τὸ μεγαλήτερον δεῖγμα τῆς ἀγάπης των. Ὅσοι ἐξ αὐτῶν μοῦ ἔστειλαν καὶ ψευδώνυμον διὰ τὸ 1908, θὰ ἴδουν τὴν ἔγκρισιν εἰς τὸ πρῶτον φύλλον τοῦ νέου τόμου.

Πλοίαρχε Νέμε, ζωηροτάτη ἡ περιγραφὴ τῆς τόσον περιέργου ἁλιείας τῶν παλαμήδων, καὶ ἂν εἶχα τόπον θὰ τὴν ἐδημοσίευα. Ἐλπίζω ὅτι θὰ μοῦ στείλῃς καὶ ἄλλας περιγραφάς.

Ὀνειροπόλον τῆς Δόξης, ὁ ***Μαρμαρωμένος Βασιλιᾶς*** ἐνεργεῖ ὅ,τι εἰμπορεῖ ὑπὲρ τῆς ἐπιτυχίας τοῦ ψευδωνύμου του. Αὐτὸ δὲν σὲ ἐμποδίζει νὰ ἐνεργήσῃς καὶ σὺ ὅ,τι εἰμπορεῖς ὑπὲρ τῆς ἐπιτυχίας τοῦ ἰδικοῦ σου. Ὅλα τὰ νόμιμα μέσα ἐπιτρέπονται,—καὶ ἡ φιλία πάλιν θὰ μείνῃ φιλία. Ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ αὐτῇ σᾶς εἰδοποιῶ ὅτι ἡ προκήρυξις τοῦ Δημοψηφίσματος θὰ δημοσιευθῇ εἰς τὸ προσεχές.

Ἡ ***Ἀγνὴ Καρδία*** μὲ παρακαλεῖ νὰ τῆς ἐγκρίνω τὸ ψευδώνυμον «Ζήτω ὁ Εὐεργέτης μας Ματσούκας!». Ἀλλ' αὐτὸ δὲν εἶνε ψευδώνυμον, ἀγαπητή μου! Εἶνε... ὁλόκληρος διαδήλωσις. Δυὸ φορὲς νὰ τὸ γράψω, πάει, ἐγέμισε τὸ φύλλον. Διάλεξε λοιπὸν κανένα συντομώτερον.

Ἔστειλα ἀγγελίας, *Μουσηγέτα Ἄπολλον*, καὶ δὲν ἀμφιβάλλω ὅτι ὁ Σύλλογός σας θὰ χαλάσῃ τὸν κόσμον ξεσπαθόνων. Εὐχαρίστησε ἐκ μέρους μου τὰ λαμπρὰ μέλη καὶ κράτησε καὶ σὺ μίαν καλὴν μερίδα τῶν ἐκ τῶν προτέρων εὐχαριστιῶν μου. Δὲν σὲ συμβουλεύω νἀλλάξῃς τὸ τόσον ὡραῖον ψευδώνυμόν σου.

Ἡ ἐπιστολή σου, *Λίλιθ*, μετὰ τόσον καιρὸν σιωπῆς, μοῦ ἐπροξένησε τὴν μεγαλητέραν χαράν. Βεβαίως τώρα τὸν χειμῶνα, μὲ τὰ μαθήματα, δὲν ἔχεις τὸν καιρὸν ποῦ εἶχες τὸ καλοκαῖρι. Ἐλπίζω ὅμως ὅτι κάποτε θὰ μοῦ γράφῃς. Διάβασε καὶ τὰ σημερινὰ «πνευματιστικὰ» τοῦ κ. Φαίδωνος...

Τὸ *Ἄνθος τῆς Ἴδης* ἔγινε καὶ νουνά! Ἐβάπτισε ἕνα κοριτσάκι καὶ τὸ ἔβγαλε Μαρία, τῆς Παναγιᾶς τὸ ὄνομα, διότι, λέγει, εἶνε τὸ πρῶτον ποῦ βαπτίζει. Νὰ τὰ χιλιάσῃ λοιπόν!

Ἡ ***Νυμφαία τοῦ Παμίσου*** εἰσήχθη ἐσωτερικὴ εἰς τὸ Ἀρσάκειον, καὶ τί λαμπρὰς εἰσιτηρίους ἐξετάσεις ποῦ ἔδωσε, καὶ τί ἐπαίνους ποῦ ἤκουσεν ἀπὸ τοὺς καθηγητάς! Εὖγε εἰς τὴν ἀγαπητήν μου φίλην.— Ἀλήθεια ὅμως, ἡ φασαρία τῶν ἐξετάσεων τὴν ἐμπόδισεν ὡς τώρα νὰ στείλῃ τετράδιον εἰς τὸ *Ρόδον τῆς Ἀνατολῆς*. Ἀλλὰ καὶ αὐτὸ θὰ γίνῃ!

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

[Οὐδὲν ψευδώνυμον ἐγκρίνεται ἢ ἀνανεοῦται ἂν δὲν συνοδεύεται ὑπὸ τοῦ δικαιώματος (φρ. 1.) Τὰ ἐγκρινόμενα ἢ ἀνανεούμενα ἰσχύουν μέχρι τῆς 30 Νοεμβρίου 1907. Ὅσα συνοδεύονται ἀπὸ α, ἀνήκουν εἰς ἀγόρια. καὶ ὅσα ἀπὸ κ. εἰς κορίτσια].

Νέα ψευδώνυμα : *Ἔνδοξον Σοῦλι*, α. (Α. Π.) *Εὐγενὴς Φιλοδοξία*, α. (Γ. Β. Π.) *Βιβῆς*, κ. (;;) *Οἰνηίς*, κ. (;;;) *Παιονίς*, α. (;!) *Περσεύς*, α. *Ὠρίων*, α. *Πυλάδης*, α. *Βοσκοπούλα* κ. *Τσιγγάνα*, κ. *Ὑπερπατριδοσούμπαρος*, α. *Ἑλικωνιὰς Παρθένος*, κ.

Ἀνανεώσεις ψευδωνύμων : *Ἐθνικὸν Ἰδεῶδες*, α.

ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ

[Προτείνουν μόνον οἱ ἔχοντες ψευδώνυμον ἰσχῦον διὰ τὸ ἔτος τοῦτο, πρὸς τοὺς ἔχοντας ψευδώνυμον ἐπίσης ἰσχῦον διὰ τὸ ἔτος τοῦτο. Προτάσεις μὲ ὀνόματα, ἢ μὲ ψευδώνυμα κατηργημένα, δὲν δημοσιεύονται].

Μικρὰ Μυστικὰ ἐπιθυμοῦν ν' ἀνταλλάξουν: ἡ *Ἐλπὶς τῶν Δυστυχῶν* μὲ τὸν ***Κουροπάτκιν***, *Θαυμαστὴν τῶν Ἡρώων*, ***Κυανόλευκον*** *Λάβαρον* καὶ *Ἄγγελον Αὐγερινόν*·—ἡ *Αὔρα τοῦ Πολυγήρου* μὲ τὴν *Ἀνθισμένην Ἀμυγδαλιάν*, *Φιλοπάτριδα* ***Ἑλληνοπούλαν*** καὶ *Πατησιώτισσαν Πυργοδέσποιναν*·— ἡ *Πατησιώτισσα Πυργοδέσποινα* μὲ τὸν ***Γοτθικὸν*** *Πύργον*, *Μαργαριταρένιο Δάκρυ*, *Δάκρυ τῆς Ἀνακουφίσεως*, *Ἐαρινὴν Ἑσπέραν* καὶ *Ἐσμεράλδαν*·— τὸ ***Κυανόλευκον*** *Λάβαρον* μὲ τὸν *Γηραιὸν Νεῖλον*, *Ζίναν*, *Λήθην* καὶ *Ἀριέλ*·— τὸ *Ἄνθος τῆς* ***Ἴδης*** μὲ τὴν *Λήθην*, ***Ἀριέλ***, ***Σκέρτσο*** καὶ ***Φρᾶ-Διάβολον***·— ἡ ***Ῥέμβη*** μὲ τὴν ***Σονάταν Μπετόβεν***, ***Δάκρυ τῆς Ἀνακουφίσεως*** καὶ ***Μαῦρον τῆς Βενετίας***·— ὁ *Ριγολέττος* μὲ τὸν ***Μαῦρον τῆς Βενετίας*** καὶ ***Ἐμπνευσμένην Μουσικόν***·— ἡ ***Ναυκρατοῦσα*** μὲ τὴν *Θύελλαν*, *Λίλιθ*, *Λάζαρον*, *Νεκρικὴν Ὠδὴν* καὶ ***Εὐτυχὲς Παρελθόν***·— ὁ ***Κουροπάτκιν*** μὲ τὸ *Μαγεμμένο Ποτῆρι* καὶ ***Ναυκρατοῦσαν.***

Ἡ Διάπλασις ἀσπάζεται τοὺς φίλους της: *Λιμοκοντορίστικο Στραβοκάπελλο* (ἔστειλα· τί ὡραῖον δελτάριον!) *Καύχημα τῆς Πατρίδος* (εὐχαριστῶ πολὺ διὰ τὸ ξεσπάθωμα· ἀλλὰ τὸ Παιδικὸν Πνεῦμα κοινότατον· ἀφοῦ ὑπάρχει καὶ παροιμία: ἀπάρ τον στὸ γάμο σου, νὰ σοῦ 'πῇ καὶ τοῦ χρόνου!) *Ἄγγελον τῆς Ἐλπίδος* (ἔχει καλῶς·) *Ἄνθος τῆς Δόξης* (μάλιστα·) *Ἡρωικὴν Κρήτην* (εὐχαριστῶ πολύ·) *Λάζαρον* (βέβαια κάποιος φοῦρνος γκρεμίσθηκε!... πολλὰ χαιρετίσματα εἰς

τὴν *Θέλλαν* καὶ περαστικὰ τῆς *Νεκρικῆς Ὠδῆς*) *Ρέμβην* (δὲν πειράζει· στεῖλε τὸ τετράδιον ἀφοῦ τὸ λάθος ἦτο ἰδικόν μου· εἶπα εἰς τὸν κ. *Φαίδωνα ὅσα* μοῦ γράφεις καὶ θὰ προσπαθήσῃ νὰ σ' εὐχαριστήσῃ) *Χάμκω* (ἡ φωτογραφία σου ἐλήφθη· μὴ μὲ ξεχνᾷς!) *Ἀγράμπελην* (ναί, ἐννοῶ τὴν λύπην σου καὶ τὴν συμμερίζομαι· τὰ ἐγκάρδια συλλυπητήρια μου εἰς τὴν σκληρῶς δοκιμασθεῖσαν οἰκογένειαν·) *Ρωολέττον, Κουροπάτκιν, Ναυκρατοῦσαν*, κ.λ.π.

Εἰς ὅσας ἐπιστολὰς ἔλαβα μετὰ τὴν *28 Ὀκτωβρίου*, θὰπαντήσω εἰς τὸ προσεχές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Αἱ λύσεις δεκταὶ μέχρι τῆς 2 Δεκεμβρίου

[Ὁ χάρτης τῶν λύσεων, ἐπὶ τοῦ ὁποίου δέον νὰ γράφωσι τὰς λύσεις των οἱ διαγωνιζόμενοι, πωλεῖται ἐν τῷ Γραφείῳ μας εἰς φανέλλας, ὧν ἕκαστος περιέχει 20 φύλλα καὶ τιμᾶται φρ. 1.]

547. Δεξίγριφος.

Δύο γράμματα θὰ λάβῃς
Κ' εἰς τὸ μέσον των θὰ στήσῃς
Βασιλέα τραγῳδίας·
Καὶ χωρὶς νὰ καταλάβῃς,
Ἕνα δένδρον θάντικρύσῃς
Μ' ἄνθη πλήρη εὐωδίας.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ἑλληνικῆς Ἰδέας

548. Στοιχειόγριφος.

Τὸν λαιμὸν ἂν ἀποκόψῃς
Τοῦ πτηνοῦ καὶ τὴν οὐράν,
Τὴν φωνήν του εὐθὺς θἀκούσῃς
Τὴν ἀγρίαν καὶ ἠχηράν.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἀετοῦ τοῦ Σουλίου

549. Ἀναγραμματισμός.

Εἶμαι ζῷον καὶ πλανῶμαι εἰς τὰ δάση·
Ἐὰν ὅμως μοῦ ἀναμίξῃς τὰ στοιχεῖα,
Ἡ μορφή μου τό ζωῶδες της θὰ χάσῃ,
Καὶ ὡς πόλις θὰ φανῇ 'στὴν Ἀλβανία.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Πολυθελγήτρου Νεότητος

550. Ἐξάγωνον.

* * * *
* * * * *
* * * * * *
* * * * * * *
* * * * * *
* * * * *
* * * *

Κλωστή, μονάς τις χρονική, καὶ πόλις ἱερά,
Βασιλοπούλα, νῆσός μας κ' ἔλλειψις νοῦ μεγάλη,
Μὲ πρόσωπόν τι τῆς Γραφῆς-τὰ βάζω 'στὴ σειρά
Καὶ βλέπω τὸ ἐξάγωνον μὲ γοῦστο νὰ προβάλῃ.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Πλουσίου Φουκαρᾶ

551-552. Μεταμορφώσεις.

1.—Ἡ *τρόπις* δι' 6 μεταμορ. νὰ γίνῃ *κῦτος*.
2.—Τὸ *ἕλος* διὰ 4 μεταμορφ. νὰ γίνῃ *πόντος*.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Μακεδονίας

553-557. Μαγικὸν Γράμμα.

Τῇ ἀνταλλαγῇ *ἑνὸς* γράμματος ἑκάστης τῶν κάτωθι λέξεων δι' *ἑνὸς* ἄλλου, πάντοτε τοῦ αὐτοῦ, νὰ σχηματισθοῦν ἄλλαι τόσαι λέξεις: *Χαρά, Ἀσωπός, ἀγνός, Κρίτων, πρᾶος.*

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἀφτονόμου

558. Μεσοστιχίς.

Τὰ μεσαῖα γράμματα τῶν ζητουμένων λέξεων ἀποτελοῦν κατὰ σειρὰν μυθολογικόν τι ὄνομα· 1, Γεωμετρικὸν σχῆμα· 2, Μεγαλόνησος· 3, Ὄνομα γυναικεῖον κοινότατον· 4, Ζῷον· 5, Ἡμέρα· 6, Σημεῖον τοῦ ὁρίζοντος.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Πτωχικῆς Καλύβης

559. Μικτόν.

βθ-αοιαια-κλ-αι-νγκ

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ἀργοῦς

560. Γρῖφος.

ζιτ ΗΗΗΗΗ
ζιτ ΗΗΗΗΗ Η
ζιτ τ' ζιτ ΗΗΗΗΗ χὰν Η Η
ζιτ ΗΗΗΗΗ

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Χρυσομάλλου Δέρατος

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευματικῶν Ἀσκήσεων τῶν φύλλων 41-42.

471. Εἰσιτήριον (ὗς, ἤτοι, Ριον.) — 472. Δίνη (δῖ, νῖ.)—473. Ἰάσων-Ἰωνᾶς.

474. ΚΕΡΚΥΡΑ
ΚΙΛΙΚΙΑ
ΤΑΜΕΣΙΣ
ΦΙΛΩΤΑΣ
ΣΟΛΩΜΟΣ
ΣΟΥΝΙΟΝ
ΣΚΙΠΙΩΝ

475. ΑΥ-ΚΙ-Α
ΚΙ-ΘΑ-ΡΑ
Α-ΡΑ-ΛΗ

476—478. 1, Τὰς τῆς τύχης μεταβολὰς ἐπίστασο γενναίως φέρειν. 2, Γέλως μὴ πολὺς ἔστω, μηδὲ ἀνειμένος. 3, Ῥᾷον ἐξ ἀγαθοῦ θεῖναι κακὸν ἢ ἐκ κακοῦ ἐσθλόν. — 479. ΚΑΤΑ, ΑΔΕΝ, ΜΑΛΑ, ΑΜΑΝ, ΡΑΜΑ, ΙΣΩΣ (ΚΑΜΑΡΙνι, ΑΔΑΜΑΣ, ΤΕΛΑΜΩν, ΑΝΑΝΑΣ.)—480. Εὐμάθειαν θήρευε μὴ εὐπάθειαν.—481. (Ἀκυροῦται.)

482. Ἡσιόνη (εἰς, ἴον, ἡ).—483. Ἀπαιτῶ-ἀπατῶ —484. Πάδος-κάδος.

485.
Π
ΕΑΝ
ΤΙΜΩΝ
ΧΡΩΜΙΟΝ
ΣΑΛΜΩΝΕΥΣ
ΧΡΥΣΑΝΘΕΜΟΝ

486-489. 1, *Τάγος* (αὐτοΣΟΓΑΤΟΣ...) 2, *Σαῦος* (κοιμήΣΟΥ ΑΣπρε...) 3, *Ἄλυς* (ΣΥ ΛΑγοκοιμᾶσαι...) 4, *Ἀξιός* (ΣΟΙ ΞΑνθέ. . .) — 490-494. Τῇ ἀνταλλαγῇ διὰ τῶν Ξ, Φ: *ξίφος, Φρίξος, πρόσφυξ, ξιφίας, Φρύξ*.—495. Ὁ σύνδεσμος *καί*.—496. ΣΑΥΡΑ (Σάλπιγξ, γΑλῆ, πεΥκη, τίγΡις, ΜέκκΑ.) — 497. Κυβερνήτου νοσοῦντος ἅπαν συμπάσχει τὸ σκάφος.—498. *Αἰτεῖτε καὶ δοτ θήσεται ὑμῖν* (ε-τι-τε-και-δο-θεῖς-ε-τε-ι-μήν.)

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

[Ἡ λέξις λεπτὰ 10, διὰ δὲ τοὺς συνδρομητάς μας λεπτὰ 5 μόνον. Ἐλάχιστος ὅρος 10 λέξεις, ὁηλαδὴ καὶ αἱ ὀλιγώτεραι τῶν 10 πληρώνονται ὡς νὰ ἦσαν 10.]

Ἀνταλλάσσω εἰκονογραφημένα δελτάρια πανταχόθεν. Ἀπάντησις ἀσφαλεστάτη. Διεύθυνσις: Γεώργιος Κ. Σίτης, École commerciale Aroni, Σμύρνη. *(Ζ'—264)*

Ε! Βερόνη! τί λὲς τώρα; αἱ τόσαι μου προσπάθειαι;—Γ., Πειραιώτης. *(Ζ'—280)*

Διπλωματοῦχος τῆς Γαλλικῆς δεσποινίς δέχεται κατ' οἶκον δεσποινίδας καὶ μικρὰ ἀγόρια. Δραχ. 10 μηνιαίως. Πληροφορίαι παρ' ἡμῖν. *(Ζ'—281).*

Συγκεκινημένος ἐξ ἐκδηλώσεως εὐγενῶν αἰσθημάτων ἀγαπητῶν συναδέλφων, ***εὐγνωμόνως ἀποδέχομαι*** τεθεῖσάν μοι ὑποψηφιότητα, παρακαλῶν συνάμα καὶ λοιπούς, νὰ μὲ ὑποστηρίξουν ὁμοίως.—ΟΝΕΙΡΟΠΟΛΟΣ ΤΗΣ ΔΟΞΗΣ, Ὑποψήφιος διὰ πρωτεῖα δημοψηφίσματος. *(Ζ'—282)*

Ἀνταλλάσσω εἰκονογραφημένα ταχυδρ. δελτάρια. Τὸ Γραμματόσημον παρακαλῶ νὰ τίθεται ἐπὶ τῆς εἰκόνος. Διεύθυνσις: Πέτρος Δ. Πασχάλης, μαθητής, Καλάμαι. *(Ζ'—283)*

Σὸν ἀγαπητὸν *Ρεωολέττον* ἐγκαρδιώτατα συγχαρητήρια διὰ τὴν ἑορτήν του. *Ἄγγελος Αὐγερινός.* *(Ζ'—284)*

Μπράβο, μυριάκις *μπράβο*, ἀγάπητοί συνάδελφοι, ἀπεδείξατε γοῦστο, αἴσθημα, καρδιά. Λοιπὸν κέγὼ μαζί σας. Ἐνέργεια γιὰ τὸν *Ὀνειροπόλον*, διάδοχον καὶ ἀρχηγὸν τοῦ κόμματός μας.—*Ὑπὲρ Πατρίδος.*

Ὀνειροπόλε τῆς Δόξης, ἡ συνέχεια τῆς ψευδοπολιτικῆς τοῦ πάτρωνός σου *Ὑπὲρ Πατρίδος, διὰ τῆς ὑπὸ σοῦ ἐπινοηθείσης*, δῆθεν αὐθορμήτου δηλώσεως ψηφοφόρων ὑποστηριζόντων σε ἐν προσεχεῖ Δημοψηφίσματι, ἔστω καὶ ἄκοντα (!), οὐδαμῶς λυσιτελεῖ σοι, ὡς πρὸς τὴν ἐπιτυχίαν. Ὅθεν *ἀντὶ νὰ ἀπαιτῆς αὐθαιρέτως πρωτεῖα*, ἐπιδιώκων τὴν παραπλάνησιν τῶν ψηφοφόρων διὰ τοιούτων δηλώσεων τῶν εὐαρίθμων φίλων σου *καὶ ψευδῶν ὑπογραφῶν, ὡς μαρτυροῦσιν αἱ κατωτέρω διαψεύσεις*, σκέφαι κάλλιον τίνι τρόπῳ εὐσχημοτέρῳ θέλεις δυνηθῇ νὰ καταλάβῃς ἔστω καὶ τὴν δεκάτην θέσιν τοῦ προτύπου ψηφοδελτίου. Καὶ τοῦτο κατόπιν τοῦ ἐπιφυλαττομένου σοι *ἀνηλεοῦς μαυρίσματος* ὑπὸ τοῦ ἐπενεγκόντος τοὺς θριάμβους τῆς *Σημαίας* καὶ *Ὕμνου τῆς Ἐλευθερίας* ἡμετέρου κόμματος, ὅπερ σύσσωμον θέλει ὑπερψηφίσει τοῦ ἀληθῶς, τήν τε σημασίαν καὶ λέξιν, θεσπεσίου ψευδωνύμου, ***Μαρμαρωμένου Βασιλῆᾶ.***
ΛΑΤΡΗΣ ΤΟΥ ΑΠΕΙΡΟΥ,
ΥΜΝΟΣ ΤΗΣ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ. *(Ζ'—286)*

Θέλομεν νὰ πιστεύωμεν, Ὀνειροπόλε τῆς Δόξης, ὅτι ἐκ παρεξηγήσεως καὶ οὐχὶ προθέσεως ἐδημοσίευσες ὅτι θέλομεν σὲ ὑποστηρίξει ἐν Δημοψηφίσματι ἔστω καὶ ἄκοντα. Ὅμως ἀνήκοντες τῷ *Μαρμαρωμένῳ Βασιλῆᾶ*, ὑφ' οὗ, πειραθεῖς νὰ τὸν παραλάβῃς εἰς τὸ κόμμα σου, ἵνα κρεῖττον ἐπιβουλευθῇς αὐτῷ, ἐγκαίρως ἐνοήθης, ὑπισχνούμεθά σοι κατηγορηματικῶς *μαύρισμα ἀνοίκτιρμον.*
—*Ζήτω ἡ Ἑλλάς, Ἑλληνόπαις.* *(Ζ'—287)*

ΖΗΤΩ Η ΕΛΛΑΣ

Γραμματεὺς καὶ Ταμίας α' Ἑλληνισμοῦ (Κορυφαῖος τῶν Ὁμάδων). — Ὑποψήφιος Δημοψηφίσματος. *(Ζ'—288)*

Ἐκθέτων ὑποψηφιότητα ἐν τῷ Δημοψηφίσματι, παρακαλῶ πάντας τοὺς φίλους τῆς «Διαπλάσεως» νὰ μὲ ψηφίσωσι.
«*Ἑλληνόπαις*». *(Ζ'—289)*

ΤΟΜΟΙ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΠΡΩΤΗ ΠΕΡΙΟΔΟΣ (1879-1893)

Τόμοι 14 *(οἱ ἑξῆς: **4, 5, 6, 7, 11, 15, 16, 17, 18, 19, 20, 21, 22, 23**)* πρὸς φρ. 1 ἕκαστος, καὶ ταχυδρομικῶς φρ. 1,10

Τόμος 1 *(ὁ **10**ος πλησιάζων νὰ ἐξαντληθῇ)* φρ. 10.

Τόμοι 8 *(οἱ ἑξῆς: **1, 3, 8, 9, 12, 13, 14, 24**)* πρὸς φρ. 2,50 ἕκαστος.

ΔΕΥΤΕΡΑ ΠΕΡΙΟΔΟΣ (1894-1906)

Τόμοι 5: τῶν ἐτῶν 1894, 1895, 1896, 1897 καὶ 1898, ὧν ἕκαστος τιμᾶται:
Ἄδετος φρ. ***3*** ταχυδρομικῶς ***3,50.***
Χρυσόδ. φρ. ***6*** ταχυδρομικ. ***6,50.***

Τόμοι 7: τῶν ἐτῶν 1899, 1900, 1901, 1902, 1903, 1904 καὶ 1905, ὧν ἕκαστος τιμᾶται:
Ἄδετος φρ. ***7.*** Χρυσόδετ. φρ. ***10.***

Τόμος 1: τοῦ 1906, τιμᾶται ἄδετος φρ. ***8.*** Χρυσόδετος φρ. ***10.***

Τυπογραφεῖον Π. Α. ΠΕΤΡΑΚΟΥ Ὁδὸς Σοφοκλέους ἀριθ. 9.—Στοὰ Πάππου.